BRAVO

List pracovníků a spolupracovníků firmy Isolit-Bravo spol. s r.o.
Kwartalnik pracowników i współpracowników firmy Isolit-Bravo sp. z o.o.
A quadrimonthly gazette of colleagues of Isolit-Bravo.

Vánoce-Boże Narodzenie-Christmas

Občasník

3 / 2016

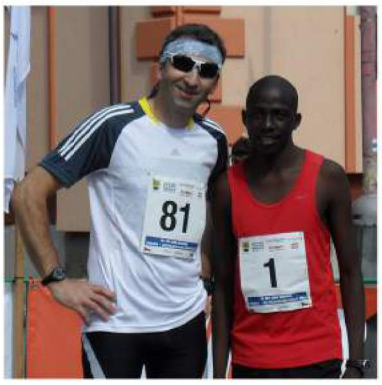
81
1

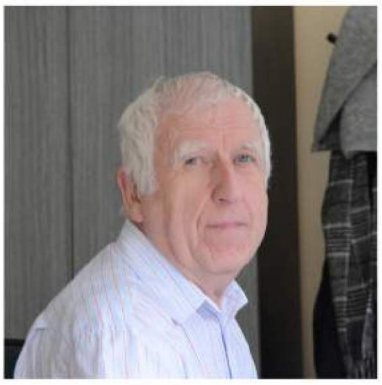

DRAVO

AL

Nevyšlapanou cestou

Do nadpisu jsem si vypůjčil název knihy svého oblíbeného autora Scottyho Pecka. V originále zní „The Road Less Travelled“, což víceméně odpovídá názvu v českém překladu. Autor nás chce zkrátka a dobře povzbudit, abychom se nebáli jít ve svých životech kupředu, a to navíc cestami, po kterých skoro nikdo nechodí. Abychom odmítli většinové názory, protože obvykle bývají nanic. Neboť většina Němců dobrovolně volila v roce 1934 nacizmus, většina Rusů milovala Stalina, většina Čechoslováků (obvykle to bylo 99,75% oprávněných voličů - pamatuji si to jako dnes) dobrovolně a nadšeně volila komunisty a naprostá většina pracujících také požadovala trest smrti pro Miladu Horákovou.

Naštěstí nyní čas před nás nestaví takhle závažná a odvážná rozhodnutí jako vzepřít se, či nevzepřít brutálnímu režimu. Naše rozhodnutí jsou daleko obyčejnější a nepoměrně bezpečnější: pracovat řádně, anebo se flákat; vážit si, anebo nadávat; být veselý, anebo se utápět v blbé náladě; jít k volbám, anebo se na to vykašlat; přemýšlet, číst a činit si vlastní úsudky, anebo papouškovat po populistech; „marodit“, anebo se sebrat; aktivně žít, anebo čekat na víkend, důchod a smrt.

Přeji Vám, svým pracovním kamarádům, které mám všechny upřímně rád, abyste činili ta správná rozhodnutí. A kdybyste se zamotávali a nevěděli jak, poradím dva a půl tisíce let starý morální kompas sestrojený Buddhou – o jehož učení tu bude ještě dnes docela zajímavá řeč:

správný názor ➔ správné pochopení ➔ správná řeč ➔ správný čin ➔ správný životní styl ➔
➔ správné úsilí ➔ ostražitost ➔ bystrost

Droga rzadziej przemierzana

The Road Less Traveled- Tytuł pożyczyłem z książki ulubionego autora Scotty Peck. Oryginalny brzmi: " Droga rzadziej przemierzana“, co odpowiada mniej więcej Czeskiemu tłumaczeniu. Autor chce nas zachęcić, aby nie bać się iść do przodu w życiu, drogami którymi prawie nikt nie idzie. Aby odrzucić opinie większości, które zazwyczaj wydają się być niepoważne. Większość Niemców dobrowolnie wybrała w 1934 nazizm, większość Rosjan kochał Stalina, większość Czechosłowaków (zazwyczaj było to 99,75% uprawnionych wyborców- pamiętam jak dziś) dobrowolnie i entuzjastycznie głosowali na komunistów a zdecydowana większość robotników żądała kary śmierci dla Milady Horákové.

Na szczęście teraz jest czas przed nami w którym możemy podejmować poważne i odważne decyzje, jak się przeciwstawić a nie dać stłamsić brutalnemu reżimowi. Nasze decyzje są znacznie bezpieczniejsze i bardziej przyziemne: dla poprawnego działania lub eksperymentowania; docenić lub skarcić; być wesołym albo pogrążonym w złym nastroju; poszli do urn lub wypieli sie na to; myśleć, czytać i tworzyć własne osądy, albo powtarzać po populistach; "narzekać" albo piąć sie w góre; aktywnie żyć, albo czekać na weekend emeryture i śmierci.

Życzę Wam, kolegą pracownikom, których szczerze kocham Was wszystkich, aby podjąć właściwą decyzję. A gdybyście niepotrafili rozwiazać problemu, kierujcie sie dwa i pól tysiaca lat starą nauką Buddy- które sa bardzo ciekawe:

właściwy pogląd ➔ prawidłowe zrozumienie ➔ właściwa mowa ➔ dobry uczynek ➔ prawidłowy styl życia ➔ właściwy wysiłek ➔ bystrość czujność

Kvido Štěpánek

Zkvalitnění pracovního kádru na lisovně

V březnu 2016 bylo na divizi lisovna 304 spolupracovníků. Pokud budu sebekritický, tak tento počet neodpovídal reálné potřebě, ale kryla se jím bohužel neschopnost mnoha rádoby spolupracovníků bez ohledu na to, zda to byl operátor, vážný, seřizovač, hmotař nebo THP pracovník.

Mnozí z nich se tvářili a chovali jako nepostradatelní a žili v domnění, že to bez nich nepůjde. Na schůzkách s ředitelem firmy mi bylo řečeno, abych se podíval na oprávněnost takové počtu pracovníků.

Pokud mám být upřímný, tak jsem si říkal - no já přeci vidím, jaký je ideální stav a počet. Musím bohužel konstatovat, že jsem musel spolknout nejednu hořkou pilulku, když jsem detailně procházel, kdo co dělá a jak je reálně využitý.

I když nerad, musel jsem dát za pravdu panu řediteli, že tento počet je přemrštěný.

V listopadu na divizi lisovna bylo zaměstnáno 264 spolupracovníků, a světe, div se, obrat na lisovně je téměř totožný jako byl v březnu! Čím to asi je?

Je potřeba ovšem říct, že ani tento počet není definitivní, protože rezervy jsou ještě značné. Uvedu jen dva příklady za všechny.

Vážní říkají - my nestíháme, nevíme, kam dřív skočit atd. - ale pokud mi pan Toman ukáže využití VZV Still, tak je to bohužel pouhopouhých 40%!

Navštívil jsem firmu Grupo Antolin, kterým dodáváme misky, přitahovače, kryty přitahovačů…, mluvil jsem s plánovačem, mistrem na směně a s vedoucím výroby. Výměna formy na lise 700 tun včetně rozjetí jim trvá 40 minut. Na stejném lise v Isolitu–Bravo je průměrný čas 240 minut!

A co závěrem? Snahou nás všech musí být pracovat efektivně, neprovádět žádné joudoviny a zbytečné věci, a pokud je snad někdo dělá, tak na to upozornit. Jinak nemáme šanci přežít!

Karel Slavík
Vedoucí Lisovny

Jeseníky - můj rodný kraj

Zdravím vás, milí přátelé. Dovolte, abych vám představil svůj rodný kraj - Jeseníky.
Je to široká paleta horských hřebenů, rovin a luk, jeskyň, ale také oblast s významnou historií. S Jeseníky je také spojena nejedna pohádka či pověst.

Všichni jistě známe Jesenicko, hlavně kvůli horám, a také oprávněně. Je obklopeno horskými hřebeny a horami. Nejvyšší je hora Praděd, 1 491 m n.m. V Jeseníkách jsou v zimních měsících velmi vyhledávané běžkařské trasy. Mezi nejoblíbenější patří stezka z Červenohorského sedla na Praděd a nebo také z Ramzové na chatu Paprsek.

Na horských hřebenech se nachází spousta turistických chat, jako např. Ovčárna, Švýcárna či Šerák, odkud se naskýtá pohled na překrásnou přírodu. Z chaty Šerák zhlédneme okolní hory, samotné město Jeseník, až do samotného Polska.

V Jeseníkách můžeme také navštívit několik rozhleden - rozhlednu Biskupská Kupa a Zlatý Chlum. Obě byly postaveny na počátku 20. století. Návštěvníci se však za nimi musí vypravit do kopců.

Mou oblíbenou oblastí je také Rejvíz, který je na seznamu CHKO. Je vyhledávaným místem kvůli překrásné scenérii horské vesnice a mechových jezer. V jeho okolí se nachází i několik zřícenin hradů a také několik jeskynních komplexů tzv. Moravského krasu. Největší veřejnosti přístupný komplex jsou Jeskyně Na Pomezí a Jeskyně Na Špičáku.

Jeseníky jsou také významným centrem lázeňství, s jedněmi z nejstarších lázní v republice. Překrásné lázně Priessnitz se zázračným léčivým pramenem leží nad městem Jeseník, či horské lázně Karlova Studánka a Lipová.

Tímto bych vás rád pozval na výlet či rodinnou dovolenou v Jeseníkách, ve kterých si každý jistě najde to své.

Erik Zeman
Konstruktér Nástrojárny

Roboti už jdou!

Ani ve snu by mě nenapadlo, že text rockové skladby kapely Olympic bude aktuální i pro nástrojařské řemeslo. Takřka po 40 letech od vzniku této skladby začínají do nástrojařského řemesla, zakládajícího si na ruční precizní práci ve všech směrech, pronikat technologie vylučující lidskou manuální práci jako takovou.

Jelikož je nutno držet v tomto směru krok se světem a především s přímou konkurencí v oblasti výroby nástrojů na vstřikování plastů, nemůžeme si dovolit ignorovat technologické trendy a inovace. Jedním z hlavních trendů posledních let ve výrobě nástrojů je robotizace a paletizace strojních operací při výrobě forem, nástrojů, dílů.

Cílem toho je maximálně zrychlit strojní výrobu. Odstranit neproduktivní časy, které souvisejí s klasickou strojní výrobou , jako je upínání obrobku , najíždění souřadných systémů , měření nástrojů atd . Sekundárním cílem je vyloučit lidský faktor, tj. riziko lidského pochybení. Ideálně - součást nástroje vyrobit bez zásahu lidské ruky.

V Isolitu tento trend sledujeme řadu let. Hledali jsme nevhodnější řešení pro naše zákazníky a pro nás. Prošli jsme řadu nástrojáren v západní a jižní Evropě. Seznamovali se s možnostmi, výhodami i nevýhodami . Viděli dílnu „duchů“, kde se robot nezastavil , obráběcí stroje obráběly , měřicí stroj vyhodnocoval dokončený výrobek. Viděli ale také dílnu,kde kolem robota „běhalo“ několik zajímavých specialistů , obráběcí stroje neobráběly,všude klid , nic se nedělo!

Již na začátku bylo zřejmé , že podstatou úspěchu je chtít něco dokázat. Jak to již v životě bývá, nic není samo sebou, samotinký robot nic neumí, neudělá.

Bylo nutno cosi změnit napříč celou nástrojárnou Isolitu . Především v hlavách pilotních pracovníků ,technologů , konstruktérů. Provedli jsme interní unifikaci konstrukcí nástrojů , technologických postupů. Provedli jsme interní normalizaci v maximální možné míře, ve všech směrech. Tímto položili nutný základ pro úspěšný nástup robotizace strojní výroby. Bez tohoto pomyslného základu by investice do robotizace postrádala význam, neboť je jednak velmi nákladná, a na druhou stranu jsou zde i jistá technická omezení , která se při klasické výrobě neřeší.

Po vyhodnocení všech dostupných informací a možností byla sestavena detailní specifikace pro vypsání tendru. Požadováno bylo dodat výrobní linku , která bude schopna vyrábět dílce pro nástroje o hmotnosti 250kg z nástrojařských ocelí i jiných materiálů. Požadované technologie osazené v lince jsou : CNC frézování v 5 osách , hrubovací i dokončovací práce včetně vrtání . Elektroerozivní obrábění včetně výroby grafitových elektrod. Nezbytností je měřicí centrum s automatickým vyhodnocením shodného , neshodného dílu. Jelikož je v automatickém procesu nutno dbát na čistotu, byl součástí zadání i mycí , čisticí stroj. Velký důraz je kladen na vyloučení kolize v automatickém procesu na všech strojích a situacích , jednoduché ovládání celé výrobní linky. Délka automatického provozu bez přítomnosti operátora byla stanovena na 72 hodin při plném nazbrojení zásobníků materiálem i nástroji. Požadováno vytížení obráběcích strojů min 95% . Další podmínkou zadání bylo dodat tzv. otevřené provedení , tj. možnost k základní lince do budoucna připojovat další stroje a technologie.

Do tendru se přihlásili tři možní dodavatelé, kteří deklarovali schopnost ctít zadání. V průběhu vyhodnocování jednotlivých technických nabídek začalo být zřejmé, že pomyslná laťka je poměrně hodně vysoko. Nicméně dva dodavatelé se k zadání velmi blízko přiblížili. Po uzavření technické fáze nastala neméně zajímavá fáze obchodní. Netušil jsem, kolik může stát metr obyčejného plotu, oddělující pracovní prostor robota od okolí, ale to jen tak na okraj.

Vítězem tendru se stal dodavatel +GF zastřešující výrobce obráběcích strojů Miron a Charmiles ze Švýcarska s švédským paletizačním systémem 3R. Osazený robot bude značky Fanuc s nosností 360kg. Automatické vyhodnocení kvality zajistí měřicí centrum Hexagon. Součástí dodávky je i řada technických novinek, které v Isolitu zatím nemáme.

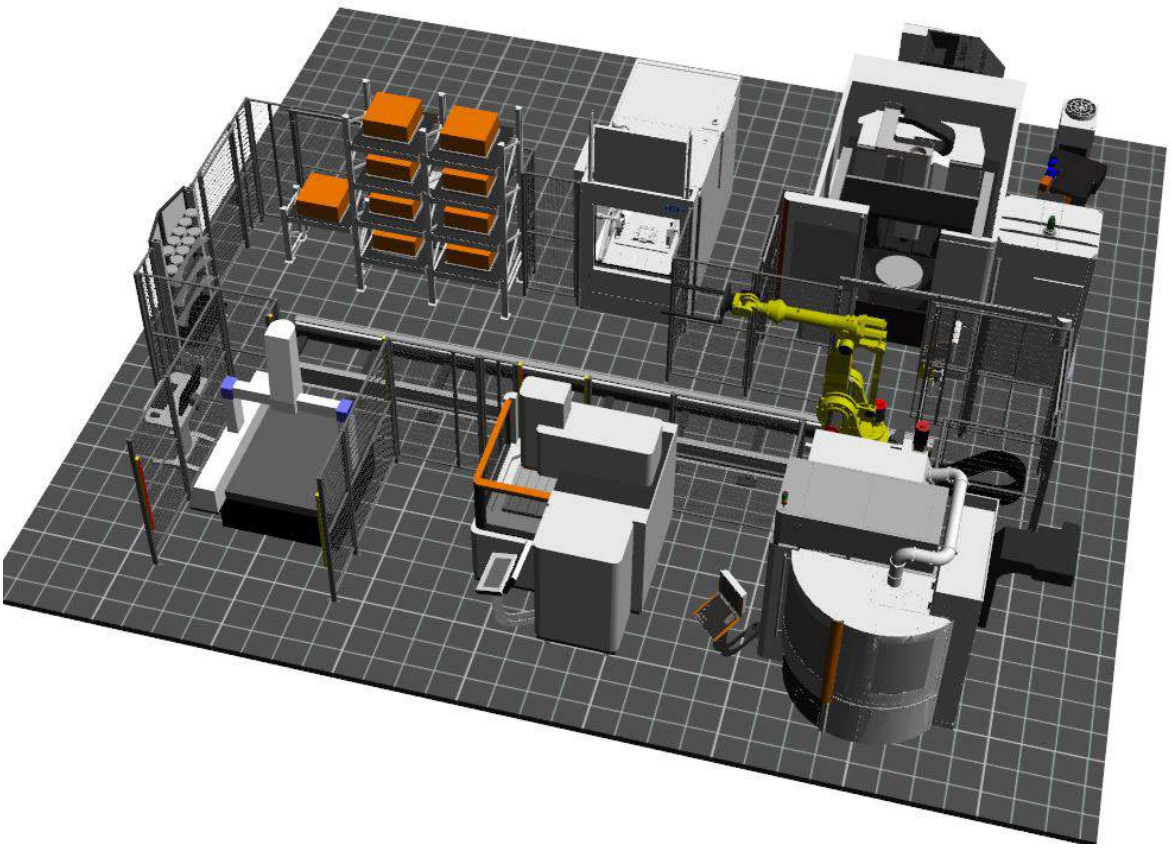

Rozhodně technicky a technologicky povýšíme erodování , neboť hloubička Charmiles Form 300 osazená v lince je o několik generací technicky jinde než naše starší, ale velmi spolehlivé Robofom 40. Nástroj na CNC frézce Mikron 5os již nebude pohánět do řezu klasický kuličkový šroub, ale

lineární pohon, založený na principu magnetického polštáře. CNC frézka Mikron 5os bude vybavena ochranou proti kolizi vřetene s okolím. Odstraňování grafitového prachu při výrobě elektrod se provede tzv. mokrou cestou, tímto odpadá prašnost. Měřicí centrum Hexagon automaticky vyhodnotí obrobek s měrovým protokolem bez nutnosti přítomnosti operátora a další.

Termín dodání linky je 20 týdnů. V dubnu 2017 nám začnou příjemné povinnosti linku oživit, proškolit se, vychytat mouchy, maximálně rychle najet na sériový provoz. Jsem přesvědčen, že s týmem spolupracovníků nástrojárny vytvoříme dílnu „duchů", ze které budou „padat" přesné dílce k montáži za minimálních nákladů a v co nejkratším čase.

Na závěr drobný dodatek, kolik taková výrobní linka stojí. Za objednanou linku dle specifikace zaplatíme 1 545 000eur.Je to finančně nejobjemnější jednorázová investice do nástrojárny za mé působení v Isolitu a domnívám se, že i historicky.

Osobně jsem hrdý na to, že jsem součástí jedné z mála firem v Evropě, která si takovou investici do nástrojárny může dovolit bez invalidujících dotací, úlev a obchodně politických kverulací!
Takže roboti už jdou, roboti už tady jsou!

Milan Chládek
Vedoucí Nástrojárny

Kontrola dočasně práce neschopných zaměstnanců IB

Recepční IB jsou pověřeni ke kontrolám našich dočasně práce neschopných zaměstnanců. Proto mně připadá vhodné tuto problematiku trochu rozebrat a seznámit vás, čtenáře, s pravidly, která je nutno dodržovat, a s častými chybami, se kterými se shledáváme. Dost možná se díky tomu zbytečným chybám vyvarujete.
Někdo onemocní, to je naprosto běžné a normální. No, promiňte mi malé rýpnutí. Pokud jistý spolupracovník přinese na recepci neschopenku s tím, že ho bolí záda, já ho pošlu o patro výš do mzdové účtárny, ale on vyběhne schody s úžasnou lehkostí se skoky připomínajícími kamzíka na skále? A pak jej navštívíme v jeho bydlišti, kde dochází k rozsáhlé rekonstrukci přízemí? Asi je vám jasné, že o bolavá záda tady nešlo. Jen podotýkám, že o takové zaměstnance žádná firma nestojí, včetně té naší. S podobnými účelovými marody se nemáme problém rozloučit. Velkým přínosem pro firmu a spolupracovníky totiž nejsou. Někdo je musí nahradit, a to někdo, kdo má třeba zasloužené volno. Nejsme hloupí a časem zjistíme, kdo je opravdu nemocný a kdo potřebuje marodit, aby vyoral brambory či bral peníze od firmy a k tomu si na černo přivydělával někde jinde.

Promiňte malé odbočení, zpět k problematice:

1) Tzv. neschopenku je povinnost doručit zaměstnavateli neprodleně, tedy ihned, pokud tomu nebrání vážné okolnosti.
2) Neschopenka musí být na zadní části podepsaná.
3) Místo pobytu musí být shodné s tím, kde se budete opravdu zdržovat. Ošetřující lékař vám napíše adresu, kterou uvedete, nemusí to být vaše trvalé bydliště.
4) Pokud vám lékař v budoucnu umožní vycházky, máte povinnost to neprodleně nahlásit zaměstnavateli (mzdová účtárna).
5) Pokud potřebujete mít na pár dní místo pobytu jinde, je potřeba to dohodnout s lékařem a on vám na tyto dny místo pobytu změní. Opět je to změna, kterou musíte zaměstnavateli nahlásit.
6) Před posledním dnem v kalendářním měsíci je třeba doručit na mzdovou účtárnu potvrzení od lékaře o trvání neschopnosti, lidově lístek na peníze.

7) Pokud jste nemocní následkem úrazu ať už pracovního nebo mimopracovního, je nutné vypsat příslušný formulář. Mzdová účtárna vám poradí.
8) Místo, kde se zdržujete, musí být opatřeno funkčním zvonkem s vaším jménem.
9) Místo, kde se zdržujete, musí být opatřeno poštovní schránkou s vaším jménem.
10) Mějte u sebe svůj telefon. Pokud se při kontrole na vás někdo nedozvoní, může vám zavolat a ušetříte si tím zbytečné problémy. Lékaře požádejte, aby zapsal číslo vašeho telefonu.

Zaměstnavatel vás může za porušení povinností krátit až o 50% a OSSZ vám může za porušení udělit pokutu až 20.000,- Kč. Nenechte se zmást tím, že zaměstnavatel vás může postihnout jen v prvních 14 dnech.

Rádi vás navštívíme i po této době. Případné porušení režimu dočasně práce neschopného pak oznamujeme na OSSZ.

Milan Repa
Vedoucí Recepce

Kam v zimě do Jeseníků ...

Jeseníky - jejichž nejvyšším vrcholem je Praděd - měřící 1491 m - jsou pro svou členitost, faunu i flóru jedny z nejkrásnějších hor a po Krkonoších jsou druhé nejvyšší v České republice. Celková rozloha pohoří činí 530 km2, není tím myšlena rozloha CHKO Jeseníky, která je daleko větší. Pohoří Hrubého Jeseníku protínají dvě silniční horská sedla, která jsou ideálním výchozím bodem nejen pro letní turistiku, ale i pro zimní radovánky. Jedná se o Červenohorské a Videlské sedlo.

Vyhledávány jsou Jeseníky v zimním období od poloviny prosince do konce dubna pro běžecké a sjezdové lyžování.
Délka hřebene Hrubého Jeseníku - 40km, se střední výškou 887,6m nad mořem - je zde nespočet udržovaných běžeckých tratí, které se po hřebenu táhnou v průměrné výšce 1000m nad mořem. Pro ně je právě ideální výchozí bod z některého z výše jmenovaných sedel. Z Červenohorského sedla se můžeme vypravit po Pradědské hornatině až na nejvyšší vrchol Hrubého Jeseníku Praděd. Cestou mineme horskou chatu Švýcárnu s možností občerstvení. Na běžkách pokračujeme od chaty Ovčárna, Barborka až na Hvězdu a z tohoto místa třeba až do Vrbna pod Pradědem přes Medvědskou hornatinu s nejvyšším vrcholem Medvědí vrch 1216m nad mořem. Na druhou stranu přes Vřesovou studánku se dostaneme po Keprnické hornatině po neupravené běžecké trati, protože vede přes NPP Šerák - Keprník, k horské chatě Jiřího na Šeráku ležící ve výšce 1351m nad mořem s možností občerstvení.

Běžkování nekončí hranicí Hrubého Jeseníku. Krásné běžecké tratě vedou ze sedla Skřítek. Můžeme se vypravit buď na Alfrédku, která není tak náročná,nebo pro milovníky adrenalinu ze Skřítku až na Ovčárnu. Nesmíme opomenout ani sousedící Rychlebské hory nebo masiv Králického Sněžníku, o nic méně krásnější místa pro milovníky běžkotoulek.
Kouty nad Desnou jsou místem, které nabízí velké zázemí pro milovníky zimních sportů. Lanovka vás vyveze na běžecké okruhy Mravenečník, horní nádrž Dlouhé Stráně, Medvědí horu nebo se můžeme vydat po svých až na Praděd od silnice na Červenohorské sedlo, kde musíme počítat s náročným a dlouhým stoupáním.

Všechna výše popsaná místa jsou v zasněžené krajině s tichou okouzlující krásou jiskřících plání a zanechají ve vás stopu krásy Jeseníků. Můžete se kochat nezapomenutelnými výhledy a při výborné viditelnosti uvidíte vrcholky sousedících hor.

Stejně oblíbeným, i když finančně náročnějším, ale o nic méně kouzelnějším sportem, je sjezdové lyžování a snowboarding. Za posledních pár let vyrostlo na svazích v Jeseníkách mnoho nových lyžařských středisek, nových ubytovacích komplexů, moderně vybavených a schopných přijmout velké množství návštěvníků a nadšenců do zimních sportů. Jedním z největších a nejmodernějších lyžařských areálů jsou Kouty nad Desnou se šestisedačkovou lanovkou, nejdelší sjezdovka zde měří 3050m a celková délka sjezdových tratí v Koutech nad Desnou je 11,5km, s možností nočního lyžování a stále upravených svahů, cena skipasu pro dospělého na den je 650,- Kč.

Chcete-li se vrátit o pár let zpět, vyjedete na Červenohorské sedlo. Areál je rozdělen na severní a jižní svahy, s několika sjezdovkami. Nejvyšší bod sjezdovky je zde 1164m nad mořem, a to zaručuje kvalitní lyžování s krásnými výhledy. Průměrná cena skipasu na den pro dospělou osobu je 500,-Kč. Občerstvit a ubytovat se můžete ve stylové chatě přímo v místě.

Další možností je lyžování přímo na Pradědu, jinak nazývaným "Moravský ledovec". Okolní terény uspokojí příznivce sjezdového i běžeckého lyžování od konce října do konce dubna. Vhodné podmínky zde najdou jak začátečníci, tak také pokročilí lyžaři. Na severních svazích Petrových kamenů je nejvýše položené středisko v ČR : 1235 – 1445 m n.m. Jedinou nevýhodou pro lyžaře je, že je zde zakázáno umělé zasněžování. Naštěstí je tu sněhu ve většině zimního období dostatečné množství. Průměrná cena skipasu na dospělou osobu je 500,- Kč na den. Možností, kde najít kvalitní lyžařské vleky a sjezdové tratě, je hodně. Zalyžovat si můžeme i na Přemyslově - areálu mezi Loučnou nad Desnou a Novými Losinami.

Z Ramzovského sedla vede sedačková lanovka z Ramzové přes Čerňavu až na Šerák. Průměrná cena skipasu je 500,-Kč na dospělého na den.

Jarča Láholová
Logistika

Galavečer NOC GRÁCIÍ

Každoročně Základní škola a Praktická škola SVÍTÁNÍ Pardubice pořádá galavečer Noc Grácií, kde rozdává sošky tří Grácii jako poděkování finančním i nefinančním podporovatelům školy.

Sošky tří Grácií si z večera plného ocenění a zábavy odnesli zástupci nominovaných organizací z komerční i neziskové sféry a v neposlední řadě i jednotlivci z řad významných osobností, rodičů a přátel školy a zaměstnanců.

Posláním Základní školy a Praktické školy SVÍTÁNÍ je poskytovat dětem, mládeži a dospělým lidem s mentálním a kombinovaným postižením vzdělávání a další služby směřující k rozvoji jejich osobnosti a zapojení do běžného života na základě individuálních potřeb a možností.

Letos se galavečer Noc Grácii konal 7. listopadu ve Východočeském divadle v Pardubicích, kam jsme se vydaly v zastoupení našeho pana ředitele převzít sošku tří Grácii za finanční podporu školy SVÍTÁNÍ. Soška nám byla předána z rukou ředitelky školy paní Mgr. Miluše Horské, která pří předání uvedla, že si pana Ing. Kvida Štěpánka velmi váží za dlouholetou podporu školy, ale také za jeho filantropickou činnost a lidský přístup. Uvedla jako příklad humanitární konvoj na Ukrajinu nebo vyvěšení tibetské vlajky na firmě Isolit-Bravo, spol. s r.o.

Firma Isolit-Bravo, spol. s r.o. dlouhodobě finančně podporuje školu SVÍTÁNÍ i zejména jednotlivé rodiny jejích žáků.

Celým večerem nás provázel moderátor Milan Němec a také hudební a taneční vystoupení žáků školy SVÍTÁNÍ. Musíme se přiznat, že u některých vystoupení jsme měli až husí kůži z toho, jak se tyto děti dokáží nadchnout a soustředit. Celý večer byl velmi krásný a byly jsme hrdé na to, že jsme se mohly stát zástupci naší firmy a převzít ocenění tří Grácii.

Elena Tejklová a Eva Balášová
Finanční účtárna

Kvalita a její vývoj

S kvalitou se potkáváme jako lidstvo již od dob velkých panovníků starověku, kdy byli stavitelé pyramid schopni zorganizovat kvalitu práce s přesností na setiny milimetrů a ukládat tak jednotlivé bloky materiálu.

Ve středověku nás o přítomnosti kvality přesvědčuje nepřeberné množství řemeslnických a obchodnických cechů, které nejen bránily zájmy svých členů, potlačovaly konkurenci, ale také stanovovaly přesné technologické postupy.
Koncem 18. století byla právě tato konzervace nakonec cechům osudná, jelikož nebyly schopny dostatečně rychle aplikovat novinky do systému jednotlivých odvětví a přizpůsobovat se novému industrializovanému průmyslovému a obchodnímu trhu.

Od začátku 20. století můžeme začít kvalitu vnímat tak, jak ji známe ze současnosti. Díky masové produkci bylo potřeba výrazně vyšší počty pracovníků pracujících společně na jednom výrobku, avšak na různém stupni výroby. Oddělení kvality jako první založil Frederick Winslow Taylor, aby dohlížela na kvalitu produktů a napravovala chyby. Henry Ford se zasloužil o standardizaci návrhu a standardy součástek k zajištění výroby standardního výrobku.

Kvalita ve 20. Století

Největší vývoj v oblasti kvality vnímáme ve druhé polovině 20. století. Systém řízení kvality je přímým důsledkem práce W. Edwards Deminga s K. Išikawou, který byl zpracován na 7 základních nástrojů zvyšování kvality.

1) Diagram příčin a následků, resp. Išikawův diagram, nazývaný též diagram rybí kosti
2) Kontrolní tabulka, též záznamník dat, sběr dat a třídění informací
3) Histogram, rozdělení četnosti
4) Paretův diagram nebo Paretova analýza
5) Korelační diagram, též bodový graf, též regulační a korelační analýza
6) Vývojový diagram
7) Regulační diagram

Sedm základních nástrojů představuje metody, které přispívají k monitorování a zlepšení řízení procesu, jeho pochopení, lepší identifikaci, diagnostice a řešení problémů. Tyto metody vedou k objektivnějšímu rozhodování a tím i k efektivnějšímu fungování celého systému řízení kvality.

IMS

Původně bylo sledování kvality čistě z ekonomického důvodu. Stále častěji se setkáváme se zaváděním tzv. integrovaného systému řízení kvality, který sdružuje požadavky jednotlivých systémů řízení výroby včetně kvality.

Závěrem jsem se chtěla podělit o citát, který mě jako pracovníka v oddělení řízení kvality oslovil. Jacques Horovitz řekl: „Kvalita je úroveň dokonalosti, kterou si podnik vybral, aby oslovil své vybrané zákazníky. Je to současně způsob, jakým se s touto úrovní ztotožňujeme.“

Za ŘKJ D1 Zuzana Macháčková

The next generation SCANIA

Začátkem září se mi splnil další motoristický sen. Naprosto nečekaně jsem dostal od ředitele Scanie pozvánku na představení nové generace kamionů Scania, a to dokonce přímo do fabriky v Södertälje poblíž Stockholmu. Překvapení to bylo opravdu velké a nečekané, pro skalního motoristu, jako jsem já, je to něco jako pro muslima pouť do Mekky!

S pozvánkou v ruce jsem ještě letmo zaběhl za naším ředitelem. Ze zřejmých důvodu jsem si raději vyžádal povolení, zda vůbec mohu takové pozvání přijmout. Přece jen se nejednalo o darovanou láhev vína… Celou akci jsem stručně vysvětlil a ujistil ředitele o mé pevné nestrannosti. Proč také dělat nějaké tajnosti, když dveře do kanceláře ředitele jsou neustále otevřené a vesměs není problém se na čemkoliv rozumně dohodnout?

Pár dnů uplynulo jak voda a již jsem balil kufr a hurá na letiště! Rychle proběhnout pasovou a celní kontrolou, všetečnému celníkovi odevzdat nepovolenou láhev slivovice (chjo ☹) a za pár minut jsme již nabírali kurz na švédskou Arlandu k předměstí Stockholmu. Z Prahy to jsou pouho pouhé dvě hodinky letu. Hned po příletu na nás čekal firemní autobus Scania, který nás odvezl na hotel v centru Stockholmu. Po krátkém ubytování jsme rovnou odfrčeli do fabriky, kde byl připravený kompletní galavečer se slavnostním odhalením nového tahače. V podstatě ihned, jak se rozplynula kouřová clona kolem nových tahačů a pobouchalo pár rychlých špuntů, bylo možné auta zevrubně prohlédnout. Za asistence příjemných slečen se bylo opravdu na co dívat. Vývoj nového modelu stál Švédy rovných 10 roků vývoje, 10 mil. najetých zkušebních kilometrů a investici ve výši 20 miliard švédských korun. Ano, čtete správně, jedná se o největší investici za celou 125 letou historii značky! Uvést totiž v dnešní době na trh nový kamion, a to dokonce v prémiové třídě, není při konkurenci, která zde panuje, vůbec jednoduché. Však také byla vidět hrdost, s jakou nám Švédové tahač představovali! Večerem nás dokonce bezprostředně provázelo celé vedení Scanie, v čele s generálním ředitelem Jamesem Armstrongem. K mému velkému překvapení jsem zjistil, že generálním ředitelem servisu pro centrální Evropu je starý dobrý Zdeněk Petras. Člověka vždy potěší, když v takové firmě a na tak vysoké pozici potká úspěšného krajana!

Po bujarém večírku jsme se nad ránem dostali zpět do hotelu. Rychle se ještě na pár minut vyspat. Ráno nás totiž čekalo firemní muzeum v hale Marcuse Wallenberga a hlavně to nejdůležitější, Scania Demo Center ! Tedy firemní testovací okruh postavený pěkně uprostřed lesů v příjemné malebné krajině. Hned po příjezdu na nás čekalo 16 nastartovaných, fungl nových a plně naložených kamionů v různém provedení. Od plachtových návěsů přes cisterny, sklápěčky, frigo návěsy až po 25m dlouhé a 60t těžké soupravy. Taková švédská specialita, která bohužel do Evropy nemůže, tedy vyjma speciálních povolení. Zbytečně jsem tedy neztrácel čas a hned v doprovodu instruktora pořádně šlápnul na plyn a vyrazil s prvním kamionem na okruh. Trasa záměrně poskládaná tak, aby pořádně prověřila celou soupravu od zastavení a následného rozjezdu s plně naloženou soupravou v prudkém stoupání, až po klopené zatáčky a prudké klesání do zákeřné vracečky s náchylností k převrácení soupravy. Tedy v uvozovkách nic pro kancelářské panenky … Na druhou stranu super svezení pod vedením zkušených testovacích jezdců. Na závěr mě pouze trochu překvapilo, že v kabině byla umístěna skrytá kamera. Fotky nám sice na rozloučenou věnovali, ale jak znám tyto pány, většinou nic nedělají jen tak. Téměř s jistotou bych řekl, že budou zkoumat reakce řidičů na ovládání auta během jízdy, nebo něco podobného …

Celkem mohu jako praktik potvrdit, že se auto velmi povedlo. Rozhodně vás mohu ujistit, že se nejedná o žádný laciný povrchový facelift, ale o kompletně přepracovaný nový kamion. Scania tak dle očekávání znovu nastavuje novou laťku v segmentu nákladních vozů. Že si seveřané v tomto ohledu opravdu věří, je vidět na každém propracovaném detailu. Kvalita dílenského zpracování je na velmi vysoké úrovni, srovnatelná s prémiovými osobními vozy. Drobnou neznámou prozatím zůstává nový ceník. Všeobecně bylo avizováno zdražení s poukazováním na obrovské investice do vývoje. Osobně se toho ale úplně nebojím, konkurence je v tomto segmentu opravdu veliká.

Příští rok se tak ukáže, zda se tento krasavec přidá, nebo nepřidá do naší stále se rozrůstající nákladní flotily …

Michal Doleček
Vedoucí dopravy

DOBROČINNOST

Člověk potřebuje v životě někoho, o koho by se mohl opřít, nějakou jistotu. Vždy, když máme nějaký problém, toužíme po tom, aby nám naši přátelé pomohli a aby stáli při nás. Když vidíme, že ostatní mají problémy, tak se snažíme pomoci my jim. Ukázat ostatním, že nejsou na světě sami, že jsou pro nás důležití, že si jich vážíme a hlavně - ŽE NEJSOU ZBYTEČNÍ!!! Protože **NIKDO** z nás není zbytečný, každý má na světě svůj význam.

Obrací se na nás opravdu mnoho rodičů, kteří mají hendikepované dítě a potřebují pomoc, a to nejvíce ve formě finančních prostředků, aby mohli pro své dítě zajistit nákup zdravotních pomůcek, nákladnou rehabilitaci nebo aspoň trochu důstojný život. Péče o postižené dítě je velmi psychicky a časově náročná. Rodina se může ve většině případů spoléhat jen na jeden příjem, protože dítko vyžaduje celodenní péči a jeden rodič se mu musí věnovat. Mít v rodině postižené dítě je běh na

dlouhou trať, je to běh, jehož cíl možná nikdy neuvidíte, a někdy si opravdu kladete otázku, zda to má nějaký smysl. Rodiče postižených dětí se musí vyrovnávat s tolika překážkami - smutek, bolest, zklamání, ale také únava a vyčerpání z toho, že dítě potřebuje neustálou péči, a poslední kapkou jsou pak i finanční problémy.

Narození postiženého dítěte znamená obrovskou změnu v životě matky, otce a celé rodiny. V průběhu krátké chvíle se jim změní celý jejich svět. To, že se narodí postižené dítě, nemůžeme ovlivnit, ale aby se v životě necítilo zbytečné, nepotřebné a nemilované, stejně tak jeho vzdělávání a možnosti rozvoje ovlivnit můžeme. Aby tyto rodiny i jejich děti měly trochu důstojný život, o to se snaží i naše firma. **V tomto roce jsme k 16. prosinci poskytli 3.022.737 Kč na dobročinnost. Do konce roku to bude ještě podstatně více.** Z této částky jsme pomohli 89 rodinám v celkové sumě 1.138.000,-Kč. Přispěli jsme na nákup speciálních rehabilitačních pomůcek, invalidních vozíků v částce 302tis Kč, na zajištění osobní asistence a vzdělávání 245 tis. Kč. Přispěli jsme na rehabilitační pobyty a operace v částce 501 tis. Kč na léky 90 tis. Kč.

Pomohli jsme a budeme pomáhat, protože mít v životě někoho na koho se můžeme obrátit je důležité. Je opravdu pěkné, že existuje někdo, kdo v těžké chvíli daruje svůj čas a energii bez očekávání oplátky.

Renáta Bartošová
Finanční účtárna

Spolupracujeme s MONETA Money Bank

MONETA Money Bank je stabilní a úspěšnou bankou s komplexní nabídkou služeb, jednou z největších sítí 230 poboček a více než 600 bankomaty. Díky zaměstnání v Isolit-Bravo můžete i vy, zaměstnanci, získat některé produkty od MONETA Money Bank výhodněji. **Běžný účet bez poplatků a s jednorázovým bonusem 1 000 Kč.**

Všem zaměstnancům Isolit-Bravo, kteří u MONETA Mony Bank ještě neměli žádný běžný účet, MONETA Money Bank při sjednání konta Genius Free&Flexi po třech měsících vyplatí jednorázový bonus 1000 Kč. Podmínkou je, aby vám sem každý měsíc přišlo alespoň 7000 Kč. Pak vedle zmíněného bonusu a vedení účtu zdarma získáte ještě:

- mezinárodní debetní platební kartu a bezkontaktní nálepku,
- až 30 % zpět za platby kartou u partnerů věrnostního programu bene+ v ČR,
- 4x měsíčně výběr z bankomatu MONETA Money Bank v ČR,
- veškeré tuzemské příchozí platby,
- všechny tuzemské odchozí transakce realizované elektronicky,
- zadání, změnu a provedení trvalých příkazů, inkasa, SIPO, zadaných elektronicky,
- a další vybrané služby, které vám rádi představíme na pobočce.

Bezplatná rezerva a slevy při nakupování

MONETA Money Bank vám, zaměstnancům, dále nabízí také kreditní kartu MoneyCard Smart s měsíčním vedením bez poplatku. Pokud budete vracet na kartu peníze do konce bezúročného období (50 dní pro bezhotovostní platby), získáte finanční rezervu zdarma. Nastavení splátek je ale na vás, nejméně posíláte 2 % z vyčerpané částky. S kartou navíc můžete získat 5 % z nákupů zpět (max. 500 Kč měsíčně) za nákupy v jedné ze zvolených kategorií (elektronika, restaurace a kultura, sport a

cestování nebo dům, hobby a zahrada). Za platbu kartou u partnerů věrnostního programu bene+ v ČR (www.beneplus.cz) vám banka vrátí až 30 % z ceny zpět.

Petr si s kartou MoneyCard Smart koupil televizi za 10 000 Kč v Datartu. Protože u karty nastavil kategorii "elektronika", získal zpět 500 Kč z ceny a dalších 200 Kč za platbu u partnera bene+. Peníze na kartu vrátil do 50 dnů a místo 10 000 Kč tak za televizi zaplatil 9200 Kč.

Šetřete své peníze i nervy v případě starších závazků

Pokud najednou splácíte hned několik úvěrů, MONETA Money Bank Vám je pomůže sloučit dohromady. Úhradu původních půjček vyřídí za vás a vy tak můžete ušetřit až 2 % ročně na úrokové sazbě oproti jiným finančním institucím. Splácení se navíc výrazně zjednoduší.

Šárka splácí každý měsíc pět různých úvěrů. Tři půjčky má u úvěrové společnosti, další pak spolu s kreditní kartou u jiné banky. Konsolidací ušetří peníze na úrokové sazbě a může tak buď splácet méně nebo kratší dobu. Kromě toho už nemusí myslet na pět splátek, protože jí zůstala jen jedna.

Na pobočce na náměstí 5. května 16 u nás v Jablonném nad Orlicí vám rádi bankéři pomohou i s případným financováním bydlení hypotékou nebo koupí nového či ojetého vozu. Poradí vám, jak vytvořit krátkodobou i dlouhodobou rezervu pomocí spořicích produktů a investic nebo se ochránit před nečekanými událostmi vhodnou pojistkou.

Reprezentativní příklad k MoneyCard Smart

Reprezentativní příklad revolvingového úvěru a kreditní karty MoneyCard Smart vychází z předpokladů, že úvěrový rámec 37 800 Kč je vyčerpán okamžitě v plné výši, bezhotovostním způsobem čerpání a je splácen 12 stejně vysokými splátkami placenými měsíčně ve výši 3 555,90 Kč. Kreditní karta umožňuje splácení různě vysokými měsíčními částkami, minimálně však 2 % z vyčerpaného úvěrového rámce. Doba trvání úvěru: neurčitá. Roční úroková sazba činí 22,99 %. Poplatky související s úvěrem: měsíční poplatek za vedení karty 0 Kč, náklady na distribuci výpisu elektronicky 0 Kč. RPSN 25,57 %, celková částka splatná spotřebitelem 42 670,80 Kč. Při častějších nebo vyšších splátkách a/nebo při bezhotovostním čerpání s využitím bezúročného období mohou být údaje uvedené u reprezentativního příkladu odlišné. Reprezentativní příklad nezohledňuje výše uvedenou marketingovou nabídku. Na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru a o vydání a užívání kreditní karty není právní nárok. Tato nabídka není závazná.

Reprezentativní příklad ke Konsolidaci půjček

Reprezentativní příklad: Výše úvěru 200 000 Kč, 96 splátek, měsíční splátka 3 350,27 Kč, roční úroková sazba 12,9 %, poplatek a poskytnutí úvěru 1 795 Kč, RPSN 13,9 %, celková částka splatná spotřebitelem 322 036 Kč. U částek vyšších než 300 000 Kč musí být doložen souhlas manžela/ky. U částek vyšších než 500 000 Kč musí být v žádosti uveden spolužadatel, a to manžel/ka nebo jiná osoba. Pokud výše čerpaných peněžních prostředků nebude dostačovat na předčasné splacení závazků klienta, zajistí klient doplacení spláceného závazku vlastními prostředky. Na sjednání smlouvy o Konsolidaci půjček není právní nárok. Tato nabídka není závazná. Finální smlouva se vždy uzavírá na pobočce MONETA Money Bank, a. s.

Už se na vás těší váš bankéř Blanka Jedličková z MONETA Money Bank, a. s., Blanka.Jedlickova@moneta.cz, +420 602 657 107 v Jablonném nad Orlicí.

Jana Blašková
Finanční účtárna

Jak jsem začínal v IB

Do firmy Isolit-Bravo jsem nastoupil koncem měsíce června 2016, tudíž mám zde odpracován necelý půlrok. Do radostí i úskalí práce referenta nákupu mě během pár dnů stručně zaučila paní Pešková a já po jejím odchodu z IB začal shánět nejbližší záchranný kruh. Ne nadarmo se ale říká, že je dobré hodit nováčka rovnou do vody, aby ukázal, jak umí plavat.

Prvním mým cílem s obrovskou prioritou bylo seznámit se a sžít se s používaným firemním softwarem HOC. S odstupem času hodnotím, že HOC funguje aspoň z mého pohledu poměrně spolehlivě, splňuje naše požadavky a v případě výskytu nějakého problému lze operativně řešit s panem Lipavským, Boštíkem nebo Antuškem.

Jako svou největší nevýhodu vidím bezesporu to, že nemám strojní, ale ekonomické vzdělání a ke strojům jsem nikdy neměl nijak zvlášť blízko. V oboru strojírenství nemám zkušenosti a některé postupy a procesy si nedokážu představit, ale nechávám si poradit od zkušenějších a myslím, že se postupně začínám i v těchto věcech orientovat.

Jako svůj hlavní úkol si ukládám to, aby byl požadovaný materiál vždy včas a v požadovaném množství v IB. Toto se mi dařilo a během mého působení nedošlo k žádnému závažnému nedostatku materiálu. Myslím, že se mi též povedlo obhájit pozici nákupu u několika auditů, což pro mě byla zcela nová zkušenost.

Co se mi zatím nepodařilo, je přimět všechny naše dodavatele k jednání, které bych si od nich představoval. Připadá mi, že někteří z nich se chovají tak, že nás vlastně vůbec nepotřebují a jakýkoliv můj požadavek je pro ně problém. Naopak jiní fungují výborně a snaží se mi ve všech požadavcích co nejvíce vyhovět.

Momentálně vrcholí přípravy na plánovaný prosincový audit ŠKODA AUTO, takže i já finišuji ve svých přípravách a samozřejmě chci v hodnocení nákupu obstát. Pro ilustraci jde například o věci spojené s výběrem dodavatelů, jejich hodnocením a případnými nápravnými opatřeními, dodržováním postupů stanovených ve směrnici, dohodou o kvalitě, držením minimální zásoby, certifikací a mnohé další.

Ačkoliv jsem před svým nástupem do IB na tuto firmu slyšel různé názory, řekl jsem si, že to prostě vyzkouším. Po necelém půlroce hodnotím kladně a můžu říct, že jsem na své pozici spokojený. V hodně věcech rozhoduji sám a zodpovědnost, kterou nesu, mě baví. Nevidím na všechny pozice do celé firmy, ale pokud bych někdy měl hodnotit svou pozici referenta nákupu, doporučil bych.
Zrovna dnes jsem obdržel novou pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Je to pro mě znamení, že jsem se osvědčil, a zároveň hnací motor a závazek pro další fungování ve firmě.

Adam Jindra
Referent nákupu

Výstava SALTEX

Začátkem listopadu se ve Velké Británii v městě Birmingham konal jeden z největších a nejprestižnějších veletrhů zemědělské techniky v Evropě jménem SALTEX. Veletrh byl umístěn v obřím a moderním areálu výstaviště NEC, kde probíhají ročně stovky různých přehlídek, veletrhů a akcí, svou rozlohou připomíná menší městečko. O SALTEX byl velký zájem jak ze strany vystavovatelů, tak i návštěvníků, tudíž tato akce zabrala dokonce tři velké haly. Nakonec se ho

účastnily desítky a desítky vystavovatelů a téměř 9 tisíc návštěvníků z celé Evropy i světa, kteří během dvou dnů prošli areálem SALTEXU.

Takovou skvělou příležitost představit naše jedinečné Motúčko světu jsme si v Isolitu-Bravo nemohli nechat ujít. Pronajali jsme si prostorné místo pro náš stánek, sbalili pár Motúček, stovky reklamních a informačních materiálů pro zájemce a ve dvoučlenném týmu jsme vyrazili. Na místo jsme přijeli v denním předstihu, abychom stihli svůj stánek postavit, připravit vše potřebné, naaranžovat reklamní poutače a Motúčka. Nebyli jsme na to sami, protože nám přijel pomoci náš místní distributor. Tak, vše přichystáno a jdeme se plni očekávání vyspat na následující dlouhý den.

Brány SALTEXU se otevřely veřejnosti ráno a už po pár desítkách minut bylo jasné, že to bude opravdu velké. Lidé procházeli a koukali, ale neshledávali nic zajímavého na obyčejném tůčku, které vypadá trochu hypermoderně. Ovšem jakmile jsme s nimi začali popojíždět a vyjíždět i s nákladem na námi sestrojenou strmou rampu, to se děly věci! Kolem našeho stánku se začal tvořit dav lidí, kteří byli přímo uneseni pohledem na tento inovační počin. Zaplavily nás otázky, obrovský zájem, propagační materiály mizely neuvěřitelnou rychlostí a každý si chtěl vyzkoušet, jak hrozně snadné je pracovat s naším Motúčkem! Především starší a pohybově omezení lidé byli uneseni. Jen co se dav v poledních hodinách rozešel a my si mysleli, že budeme mít chvíli dát odpočinout hlasivkám a nohám, už u nás byli další obdivovatelé a zájemci o informace. S postupem dne se návštěvníci začali vytrácet, až se v pozdních odpoledních hodinách dveře SALTEXU uzavřely. Zbývalo dopravit se na hotel, rychle se najíst, umýt a padnout unavení do postele.

Druhý den byl co do návštěvnosti lehce slabší, ale zájem o Motúčko neutuchl. Ač byly tyto dva dny náročné, neuvěřitelným způsobem jsem změnil svůj pohled na Motúčko, hlavně když člověk vidí překvapení a uchvácení lidí, jak vymýšlejí, aniž by ho ještě měli doma, na co všechno se jim může hodit a jak moc jim dokáže usnadnit práci a život. V kolika odvětvích a povoláních se dá využít a jaký potenciál vlastně představuje. S nadšením jsem se věnoval zájemcům a předváděl všechny možnosti, co naše Motúčko umí, jak dokáže vyvézt 80 kg náklad na strmou rampu bez problému, a když pustím motor a snažím se ho udržet, mám co dělat, tak je silné. Lidé ohromeně zírali.

Přišel konec veletrhu. Vše jsme sbalili, rozloučili se s distributorem a nechali SALTEX za námi. Náročné dva dny, které mně osobně hodně daly! Hlavně to, že máme v rukou něco úžasného, co nikde jinde nemají a neznají, z čeho jsou lidé absolutně PAF a co upřímně obdivují.

A že v porovnání se světem je Isolit-Bravo malá firmička, která ovšem vytvořila něco, co přivádí v úžas celý svět!

Lukáš Pfitzner
Projektový manažer

Dobrá věc se podařila

Začátkem léta jsme dostali e-mail od Lukáše Tejkla, jestli bychom mu mohli pomoci. Obrátil se na nás s velkou prosbou o pomoc na financování osobního automobilu.

Lukášovi je 26 let. Z důvodu úrazu je již 9let upoután na invalidní vozík. Vystudoval obchodní akademii, pracuje a žije ve Vracově (okres Hodonín). Svoji práci se snaží vykonávat z domova, ale ne vždy je to možné, tudíž je závislý na městské a vlakové dopravě a vzhledem k jeho handicapu je pro něho auto nutností. O nějakých výletech po okolí a za kamarády si mohl nechat jenom zdát.

Lukáš je synem našeho kolegy, který pracuje na údržbě. Už v minulosti mu naše firma pomohla s financováním invalidního vozíku, a tak se obrátil na nás. Podařilo se nám oslovit zástupce několika automobilek, ale nakonec našim požadavkům plně vyhovovala nabídka společnosti HYUNDAI. Cena nového vozu byla poměrně vysoká i přes finanční příspěvek od kraje a VZP.

Proto jsme doslali nápad, zda by nebylo nejlepší zapojit do tohoto projektu i zaměstnance naší firmy. Děkuji touto cestou všem našim spolupracovníkům v Isolit-Bravo, protože se nám podařilo společnými silami jeho sen splnit. Ve společné sbírce, kterou jsme vyhlásili, se povedlo vybrat částku 100.105,- Kč. Ale stále jsme nedosáhli na vysněných 351 240,- Kč. Tolik totiž stál nový automobil. Tuto zbývající částku 101.135,- Kč, která nám chyběla, dostal Lukáš jako dar od firmy Isolit-Bravo. Tímto bych chtěla také poděkovat našemu panu řediteli. Konečně jsme měli celou sumu pohromadě, a tak dne 11.11.2016 v 11 hod mohl proběhnout den D - předání nového vozidla.

Když Lukáš automobil přebíral, měl ve tváři lišácký úsměv, podobný jako malí kluci, když rozbalí dárek a hned vymýšlí, jakou lotrovinu s ním provedou. Hřejivý pocit musel ucítit každý, kdo u toho byl, protože zde se proměnily sny ve skutečnost.

Každý čas je ten nejvhodnější udělat někoho šťastným. Protože v tu chvíli budete vy šťastnější ještě víc, když si uvědomíte, kolik strastí a námahy předcházelo tomu, aby vám někdo řekl děkuji - splnil jsi mi nebo pomohl jsi mi splnit můj sen, bez tebe bych to nezvládl!
Ať jsou sny, přání malá či velká, snažme se je plnit buď pro sebe, nebo pro druhé. Má to smysl!

Bartošová Renáta
Finanční účtárna

Transformace ISO/TS 16949 na IATF 16949

V jednom z předešlých čísel Občasníku jsem psala o certifikaci naší společnosti dle normy ČSN EN ISO 9001 a 14001 a také, že vyšly v roce 2015 nové aktualizace těchto státních norem, které nás nutí reagovat na tento fakt prověrkou našich vnitřních systémových předpisů – řídicích směrnic a dokumentů.

Také jsem se zmiňovala, že v letošním roce by měla být vydána aktualizace normy ISO/TS 16949 pro automobilový průmysl. Aktuálně její vydání právě probíhá, nejdříve v anglické verzi, následně v překladech.

Jak jsme byli informováni na školeních, bohužel již tato norma nebude mít stejnou formální podobu jako předchozí verze, kde byly uvedeny citace z normy ISO 9001 v rámečku a k tomu byly přidány odstavce s požadavky, které jsou nadstavbovými pro automobilový průmysl. A také se trochu změní její název. Již se bude nazývat normou IATF 16949:2016. Vydáním této normy v nové formální úpravě

se trochu zkomplikuje práce při interních auditech zaměřených na shledávání souladu realizovaných činností s požadavky těchto norem, protože budeme muset používat obě normy současně ISO 9001 i IATF 16949. Naštěstí by jejich struktura již tentokráte měla být totožná.

Vydáním nových revizí státních norem pro vlastníky procesů vyvstává úkol, aby prošli své procesy a k nim příslušné směrnice a řídicí dokumenty a provedli jejich aktualizaci. Chápu, že některým vlastníkům se do těchto činností moc nechce a aktualizaci svých řídicích norem budou odkládat na co možná nejzazší čas. Bohužel termín pro platnost certifikace se odsouvat kvůli nám nebude. Termíny jsou jasné. Po datu 14. 8. 2018 již nebudou platné stávající certifikáty podle původních norem ISO 9001:2008 a ISO/TS16949:2009 a kdo nestihne adaptaci na nové normy do uvedeného data, bude muset absolvovat celou certifikaci znovu, což jsou pro firmu zbytečné vícenáklady. Proto je lepší s revizemi interních směrnic a dokumentů začít co nejdříve.

Možná si někdo řekne, že do roku 2018 je času dost, ale ono se to nezdá a čas běží někdy až příliš rychle. Vždy to není dlouho, co jsme všichni mysleli na dovolené a ouha - ony jsou tu již Vánoce a přelom roku.

V tomto směru si dovolím i podotknout, že ke konci roku by vlastníci procesů měli projít své přidělené procesy v souladu s každoroční prověrkou těchto dokumentů, kterou jsme si již dříve nastavili, a proč u toho neprovést již i aktualizaci na nové požadavky alespoň ČSN ISO EN 9001:2015, protože na překlady IATF 16949:2016 budeme asi ještě chvilku čekat.

Určitě uzná každý, že podle interních směrnic, které byly vydány v roce např. v roce 2006 a nebyly již od té doby aktualizovány, by se asi pracovat nedalo. Trochu asi přeháním, ale jistě několik hříšníků by se našlo. Přehled snadno najdete pod touto ikonkou na svém počítači.

(týká se samozřejmě jenom spolupracovníků I-B)

Je jasné, že změny v procesech se realizovaly a dějí se často, sama jsem toho svědkem, ovšem je nutné změny procesů – jejich popisy – řídicí směrnice aktualizovat na stávající stav, techniku a rozdělení činností i s ohledem na již výše citované nově vydané revize hlavních norem ISO, podle kterých jsme certifikováni, a to v co nejkratším čase.

Vždyť uvědomí-li si každý vlastník procesu, že řídicí směrnice a její přílohy se používá pro zaškolení nových spolupracovníků, pak není co řešit a v jeho vlastním zájmu je, aby měl řídicí směrnici co nejaktuálnější a ušetřil si tak práci a někdy i nervy při zaškolování nováčků.

Šárka Slavíčková
Projektový manažer

Kybernetická válka

„Rizika pramenící z kyberprostoru jsou v Česku reálná a značná, jsou určitě reálnější, než faktická válka.“

Dušan Navrátil, šéf Národního bezpečnostního úřadu

Hodně se mluví o kybernetické válce, kterou už prý Rusové a Číňané dávno začali. Tisíce trollů svými polopravdivými či zcela vylhanými webovými stránkami, komentáři, chaty, řídí smýšlení lidí po celém světě daleko lépe, než by to dokázali politrukové okupačních armád.
Podívejme se na jeden takový praktický, zcela samočinně vzniklý případ-příklad.

Kvido Štěpánek

Pravda o Tibetu

V souvislosti s návštěvou dalajlámy, polemikou kolem vyvěšování tibetských vlajek a čínskou anexí Tibetu v r. 1950 bych chtěl trochu připomenout tibetskou historii a ozřejmit tibetsko-čínské vztahy.

O Tibet jsem se začal zajímat při svém dlouholetém zájmu o psychotroniku a vše tajemné. Po tzv. „sametové revoluci“ mohla v ČR konečně vyjít kniha tibetského lámy a lékaře T. Lobsonga Rampy „Třetí oko“, která byla poprvé vydána v Anglii v r. 1959 a stala se obrovským celosvětovým bestsellerem. Popisuje tajemný život mladého mnicha v jednom z 6000 klášterů rozsetých po tibetských velehorách. Kniha mě naprosto fascinovala a postupně jsem přečetl všechna ostatní díla zmíněného autora.

Něco k historii Tibetu

Jeho dávná historie není, vzhledem k izolovanosti, dostatečně doložitelná. Jeho identita historicky osciluje mezi vlivem Mongolska, Japonska a především Číny, jejíž součástí byl Tibet téměř 1000 let. V 7. století se do Tibetu rozšířil buddhismus, který se postupně formoval ve specifickou náboženskou odnož, tzv. lamaismus. V 18. století Tibet obsadili mongolští Džungarové a nedlouho po nich opět čínští Mandžuové. Ti však dosadili do hlavního města Lhasy jen několik správců a Tibetu nechali vnitřní nezávislost. Mandžuskou dynastii prolomila v letech 1902-1904 britská tzv. Zounghusbandova expedice, která sesadila čínské správce a uzavřela mlhavé bilaterární vztahy mezi Británií a Tibetem. Tibetu de facto přinesla osamostatnění až do r. 1950, kdy Tibet napadla Čínská lidová osvobozenecká armáda. Do té doby si Tibeťané užívali 50 let relativní nezávislosti. Lze jen spekulovat, jak by Tibet dopadl, kdyby se nebránil. Možná by byl jen formálně zařazen po čínskou správu a dále by si žil svým tradičním způsobem.

Tajemný Tibet

Tibet byl pro svět naprosto uzavřený, a navíc těžko dostupný. Několik údolních cest, spojujících Tibet se světem, střežili členové tibetské armády a prakticky nikoho dovnitř nepustili. Zprávy o životě obyvatel Tibetu byly jen velmi mlhavé. První ověřené informace pronikly do světa až díky svědectví francouzské cestovatelky Alexandry David Neélové (1868-1969) po r. 1916, kdy Neélová krátce navštívila Tibet na pozvání tibetského pančelámy (zástupce dalajlámy). Později v letech 1921-1924 podnikla pěší cestu do Tibetu v převlečení za mnicha. Do své smrti publikovala 30 knih o svých mysteriozních zážitcích - některým magickým praktikám se i sama naučila. Namátkou lze jmenovat telepatii (přenos myšlenkových zpráv mezi kláštery), doručování předmětů a listinných zpráv mezi kláštery k tomu vycvičenými mnichy. Ti byli uváděni do transu, ve kterém byli schopni na jeden zátah uběhnout stovky kilometrů rychlostí běžícího koně a předat představenému sousedního kláštera svá poselství. Metoda toumo zas umožňovala téměř nahým mnichům vyvinout takové tělesné teplo, že v kruhu půl metru kolem nich roztál sníh. Pořádali dokonce závody, kolik namočených prostěradel dokáží během několika desítek minut na svém těle usušit. Tato schopnost jim umožňovala přežít v případě nepředvídaných událostí téměř nahým i v 25°C mrazech. Známá je jejich schopnost vidět tzv.

auru kolem člověka, jejíž barva udávala stupeň duchovní vyspělosti člověka, ale prozrazovala i jeho charakter a úmysly.

Zajímavé jsou např. i jejich pohřební rituály. K tomu určený mnich porcoval zemřelého spolubratra za přítomnosti ostatních modlících se mnichů na k tomu určeném skalním výběžku. Jeho měkké orgány vyhazoval do vzduchu, kde je za letu chytali supi. Poté jim připravil další chod z roztlučených kostí. Byl to důmyslný rituál, protože ve velehorách prakticky neexistuje zemina, do které by mohl být nebožtík pohřben.

Velmi zajímavé informace o Tibetu a dětství současného dalajlámy přinesl horolezec Peter Aufschnaiter v období trvání druhé světové války. Jeho kniha Sedm let v Tibetu byla i zfilmována. Bohužel z tehdejších 6 259 klášterů v celém Tibetu zůstalo dnes pouze 8 nezničených.

Situace mimo kláštery

Dosud jsem zmínil život mnichů v klášterech, který se zdál poměrně idylický. Je nabíledni několik otázek: Z čeho mniši žili? Proč se nemluví o tom, jak žili obyčejní lidé? Proč proti Číňanům kladla chabý odpor pouze vojska podřízená klášterní a panovnické „šlechtě"? A proč prostý lid čínskou invazi přijímal jako osvobození, i když ani on se masakru nevyhnul?

Je třeba si uvědomit několik souvislostí. Pro Čínu nebyl Tibet ničím zajímavý a neměla potřebu jej okupovat. Až do té doby, než Amerika (kdo taky jiný?) zveřejnila svůj zájem o prostor k umístění raket velmi dlouhého doletu. Aby Čína Ameriku předběhla, dříve než USA začne dojednávat konkrétní podmínky pro zbudování základen v Tibetu, vyšel z nejvyšších míst v Číně povel k anexi Tibetu. 10. března se i v Čechách připomíná tento čínský „zločin", vyvěšují se tibetské vlajky a tzv. „sluníčkáři" konají své demonstrace směřující k navrácení starých pořádků mezi Čínou a Tibetem.

Těm tzv. sluníčkářům budou při čtení následujících řádků naskakovat pupínky a ježit se chlupy. Tibet byl před anexí státním uspořádáním – otrokářskou theokracií. To znamená, že veškerá výkonná moc vycházela od Boha prostřednictvím jeho zmocněnců – mnichů, kteří tvořili třetinu obyvatel. Aby tito mniši mohli tuto „nezbytnou" službu" vykonávat, musel je někdo živit, šatit a zajišťovat další jejich potřeby. K tomu byla vyčleněna další třetina obyvatel – nevolníci, kteří byli krutými daněmi nuceni živit mnichy. Mniši se za ně na oplátku třikrát denně modlili. Třetí třetinu tvořili otroci, kteří byli majetkem nevolníků na úrovni dobytka. Bylo povoleno dle uvážení otroky týrat, mořit hladem či zimou, mučit a mrzačit odřezáváním různých částí těla, vypichováním očí, kopáním, řezáním, pálením, vytržením jazyka, litím horkého oleje do očí. Nevolníci pak „honili vodu" tím, že chodili ozdobeni talismany z vysušených lidských paží, chodidel, prstů, uší. Ti nejváženější byli takto ozdobeni i v několika vrstvách. Otroci i nevolníci byli od mnichů školeni, že když budou ochotně přijímat tresty, narodí se v příštím životě jako vyšší šlechta, ne-li aspiranti na mnichy.

Nutno připomenout, že život nevolníků nebyl nikterak radostnější než život jejich otroků. Museli lámům odvádět 50-80% své produkce. Navíc platili daně z manželství, narození dítěte, za smrt člena rodiny, za výsadbu stromu, za držená zvířata, za veřejné slavnosti... Ve 20. letech minulého století byla dalajlámou zavedena zvláštní daň na uši. To znamená, že ten, kdo chtěl, aby mu uši zůstaly, musel zaplatit daň, jinak o ně přišel. Pokud se nevolník opozdil nebo nebyl schopen platit, byl trestán podobně jako jeho otroci a dluhy se přenášely na děti, vnuky i pravnuky. Nevolník mohl část dluhu umořit tím, že svého syna poskytl klášteru. Tam mohlo být s ním naloženo více způsoby. Mohl být uveden do letargického spánku a zakopán před vchod do kláštera jako zesilovač talepatických vzkazů. Mohl z něho být klášterní otrok, nebo výjimečně adept na mnicha. To prosím není středověk, ale 50. léta minulého století, těsně před čínskou invazí! I samotní čínští okupanti byli konsternování skutečností, že každý třetí obyvatel Tibetu je nějak zmrzačen. Paradoxem je, že nebýt americké hrozby, žil by Tibet v tomto krutém středověku možná ještě dodnes.

Tak tohle byl ten svobodný Tibet, za který vyvěšujeme vlajky a pořádáme demonstrace s transparenty k navrácení starých pořádků! Nejvyšší představitel Tibetu v exilu, jeho výsost dalajláma, by možná o tento návrat stál. Ale kdo se ptá prostých lidí? Dnes po Lhase chodí mladí Tibeťané v moderním oblečení, svobodní, a to, že jsou pod čínskou správou, je nijak nedeptá.

Vrátit čas si nepřejí. Pomatený šašek dalajláma se nedávno při svém projevu v indické Kalkatě přiznal, že je jen zavšivený komouš a marxista a že byl v mládí členem komunistické strany Číny. To mluví za všechno.

Přesto, že jsem dlouho obdivoval tajemná tibetská kouzla a schopnosti tibetských mnichů, dnes stojím na straně prostých lidí a návrat starých pořádků si nepřeji. Na čí straně stojíte vy?

Ing. Pavel Kuneš
Vývoj

Komentáře k článku Pravda o Tibetu

Článek pana Kuneše mi přijde napsaný spíše proto, aby pozlobil sluníčkáře, než aby podal nějaký systematický obrázek o historii Tibetu, popřípadě o čínsko-tibetských vztazích. Přijde mi, že se v článku soustředil na senzace, kterými jde přitáhnout pozornost, než se soustředit na fakta. Je to jako kdybyste o Češích řekli, že jsou sadisti, protože v průběhu druhé světové války zmasakrovali spoustu svých lidí v koncentrácích. Stejně tak zdroje, které pan Kuneš používá, jsou známými propagandistickými weby Ruska a Číny, popřípadě čísla jsou evidentně přisazená.

V případě historie Tibetu bych doporučil se věnovat ne pouze 7. a hned 18. století (jako kdyby mezi tím nic nebylo). Za zmínku stojí rozmach Tibetu v období mezi 7. a 10. stoletím, kdy se stal Tibet dominantní velmocí střední Asie, kdy proti němu okolní státy spojovaly síly, aby zpomalily jeho expanzi. Jeho velikost a rozmach oslabily až neúspěšné sociální reformy, které měly zmenšovat rozdíly mezi chudými a bohatými a vedly k rozdrobení říše na menší správní celky. Na toto období následovaly několik set let diplomatické a obchodní vztahy Tibetu s Mongolskem a později s Čínou.

V případě speciálních dovedností si nejsem jistý, jak moc bylo reálné jejich masové rozšíření. Osobně si myslím, že v Malém Tibetu mohl někdy někdo být (jedinec), kdo mohl mít nějakou zvláštní schopnost (popřípadě dělal něco, co vyvolávalo dojem, že speciální schopnost má). Potom spisovatelé s podnikatelskými schopnostmi pana Kuneše již věděli, jak převyprávět a přikrášlit výše uvedené proto ,aby se z toho stala prodávaná kniha, respektive světový bestseller. Osobně věřím, že rozehřívání těla je běžná schopnost člověka (když máte horečku, tak jste taky horký) a ke zbytku senzačních dovedností jsem trochu skeptický.

Ohledně násilností v Malém Tibetu si nedělám iluze, že v horském drsném prostředí s lidmi s minimálním vzděláním se mohly vyřizovat účty různě. Věřím, že se mohly někdy odehrát nějaké krutosti, ale naprosto odmítám, že to probíhalo tak masově a plošně, jak se snaží vyvolat článek pana Kuneše.

Osobně jezdím do Malého Tibetu již 9 let (Malý Tibet neboli Ladakh je jednou z bývalých provincií Tibetu). Za tu dobu jsem se nesetkal s jediným projevem násilí a to, co popisuje pan Kuneš, si nedokáži ani představit. Spíše se děje přesný opak - tamní obyvatelé jsou milí a přívětiví. Například v Tibetu bylo málo zdrojů a jedním z klíčových faktorů, jak udržet stabilitu země, bylo zajistit, že populace nebude růst (nebylo by jinak co jíst a propukaly by nepokoje). Proto značná část populace (někde mezi 1/10 až 1/6) byla v klášterech v celibátu. Život lidí v klášterech zajišťoval určitou stabilitu tamní společnosti.

Dalajláma po odchodu z Tibetu do exilu v Indii nejdříve prosazoval samostatnost Tibetu a jeho osvobození. Po určité době změnil své stanovisko, že než aby byly páchány další násilnosti, bude radši usilovat o autonomii Tibetu.

Za toto neobvykle velkorysé gesto na světové politické scéně si vysloužil Nobelovu cenu míru.

Jiří Sázel
ředitel dobročinné organizace Brontosauři v Himalájích

Dobrý den, pane Štěpánku,

bylo nejednoduché přimět profesionály v oboru, aby se textu vážně věnovali (z důvodů, které jsem vám vysvětloval telefonicky). Nakonec se mi díky přátelským vztahům s naší nejlepší sinoložkou z FF UK, dr. Olgou Lomovou, podařilo dostat k přednímu slovenskému expertovi na Tibet Martinu Slobodníkovi. Jeho reakci máte dole. Pokud text přesto chcete publikovat, případně chcete oslovit pana Slobodníka s nabídkou komentáře, jeho email zde martin.slobodnik@uniba.sk. Dejte mi, prosím, vědět, jak jste se rozhodl.

Moje doporučení nepublikovat text proto, že nekriticky šíří dezinformace čínské komunistické propagandy a nesplňuje základní kritéria kvalitní žurnalistiky, trvá.

Mějte se hezky a užijte si víkend.

Tomáš Klvaňa
Výkonný ředitel Nadačního fondu nezávislé žurnalistiky

Dobrý deň,
obavy sa potvrdili, je to nepoužiteľná zmes, ktorá je namiešaná z dvoch zdanlivo nezlúčiteľných prísad (v tom je text v istomľahko zvrátenom zmysle zaujímavý) - fascinácia starým Tibetom pokiaľ ide o rozličné údajné "zázraky" (telepatia, cestovanie v tranze) a zároveň nekritické preberanie najprimitívnejšej čínskej propagandy o Tibete. Autor nevie o Tibete nič, nekriticky preberá názory propagandistických webov (a tie nekriticky preberajú názory čínskej propagandy), pozoruhodné je v tomto kontexte iba to, že do toho primiešava Lobsanga Rampu a Alexandru David Neél.

Neodporúčam publikovať (ak sa teda o tom vôbec uvažuje), tento text svojou kvalitou patrí na aeronet. Alebo na stránku prezidenta Zemana. No, to som si asi mohol odpustiť, ale viem si predstaviť, že on by si to prečítal so záujmom a autora by pochválil.

Komentáre v prílohe, nemá zmysel venovať sa tomuto textu čo len o minútu dlhšie, autor by mal byť zaradený na čiernu listinu.
Všetko dobré,

Martin Slobodník

Vážený pane Slobodníku,

děkuji za vyjádření k článku našeho pracovníka Pavla Kuneše. Nepochybuji, že máte pravdu. Zcela určitě ji máte také v odkazu na našeho prezidenta, který je ostudou. Napadá mě ale širší otázka: Jak bojovat s negativní propagandou lží a přitom ten boj dopředu neprohrát? Nemyslím Pavla Kuneše, který je normálně slušný člověk, ale prostě si čte na internetu a věří tomu. A čtou si další lidé další nesmysly a vzniká nevíra, nedůvěra, obecný marasmus, blbá nálada uprostřed dostatku a na vrcholu toho potom další Zemanové.

Tak mě napadá, že přece jenom článek s komentáři a vysvětleními uveřejnit musím, právě jako odstrašující příklad, jak negativní propaganda pracuje.

Děkuji ještě jednou za Váš čas, pánové. Prospěli jste dobré věci, a to je naší svatou povinností.

Kvido Štěpánek

Charita aneb pomáhat není jednoduché

Dlouho jsem váhal, zda tento článek vůbec napsat. Nakonec jsem si ale řekl proč NE, jsme přece FREE firma!

Pokusím se tedy, vám nezasvěceným, trochu přiblížit stinnou část charitativních projektů, na kterých jsem se v IB podílel. Čtete správně, předmětem tohoto článku není napsat ódu na děkovné dopisy, které od potřebných dostáváme, nýbrž poukázat na menší procento lidí, kteří se kolem charity pohybují a měli by se minimálně sami nad sebou zamyslet.

Před svým nástupem do IB jsem byl v podstatě charitou nepolíbený člověk plný ideálů. Ve svém životě jsem zažil mnohé, ale charita mě nějak minula. Asi proto, že drtivá většina firem, které znám nebo kolem kterých jsem se v minulosti pohyboval, charitu z různých důvodů vůbec nedělá. Odmalička jsem byl vedený k tomu, že když něco dostanu darem, měl bych alespoň slušně poděkovat. To i v případě, že dar není úplně dle mých představ. Přece jen je to dar a jak říká staré české přísloví: Darovanému koni na zuby nekoukej! O to více mě napoprvé zaskočilo, když jsem místo obyčejného „díky“ dostal dokonce vynadáno! Nebo když někteří zástupci obdarovaných různě remcali. Je to asi jako když si domů pozvete na nedělní oběd návštěvu a ta vám začne remcat: maso je moc tvrdé, omáčka málo hustá a příloha se k tomu vůbec nehodí!

Zpočátku jsem si naivně myslel, jaká ta charita bude pohodička a jak si u toho odpočinu od běžné komerční práce. Vzpomínám si, jak na mě divně tehdy koukal redaktor MF DNES p. Hubený, když jsem mu říkal, že dělat charitu je horší než klasická komerční práce. Asi si tehdy musel myslet, že jsem blázen. Věřte ale, organizovat konvoj nebo rutinně posílat kamiony na nakládková okna třeba do Kimberly Clarku je úplně jiná liga!

Proto bych se s vámi rád podělil o dva takové zážitky, na které asi dlouho nezapomenu. Prvním takovým byl nejmenovaný člověk, zástupce obdarovaných, který mě překvapil při jednom z konvojů na Ukrajinu. V podstatě celý konvoj probíhal v poklidu až na zpětné vytížení. Jak jistě víte, kamiony jsme zpět komerčně nakládali, abychom minimalizovali finanční náklady na samotný konvoj. Naplánoval jsem tak pro jeden z kamionů zpětné vytížení z železáren. Železárny jsou všeobecně známé dlouhými čekacími dobami při nakládkách. Jsou to prostě takové molochy, kde se denně nakládají desítky kamionů a z jednoho kamionu IB si tam prostě nikdo nic nedělá. Přece, kdo si počká, ten se dočká! Tak se taky stalo. Kamion vedený vedoucím konvoje Michalem Bouškou přijel do železáren v cca 14 hod. odpoledne a do večera již bohužel nebyl naložen. Prostě nám suše oznámili,

naložíme vás až ráno! Jako dispečera mě to v podstatě nepřekvapilo, chování těchto firem dobře znám. Bohužel tehdy ve vedoucím kamionu cestoval jako spolujezdec zástupce nejmenované charitativní organizace, který celou věc pojal jako šikanu z mé strany. Rozumějte, nechtěl spát další noc v kamionu! Přesto, že se mu to pokoušel náš řidič vysvětlit, pán nelenil a ihned si na mě telefonem stěžoval u ředitele! Doleček mně to udělal schválně a já musím spát další noc v kamionu! Ředitel samozřejmě po takto „výživném" telefonátu vyběhl do patra a již ve dveřích mé kanceláře pouštěl na mou hlavu ostrá slova. V tu chvíli do mě, ani nevím jak, vjel obrovský vztek! Práskl jsem pěstí do stolu, až poskočily monitory! Přeci si na mě nebude neoprávněně stěžovat zástupce obdarovaných, který od nás dostává službu zdarma! Za cca 8 roků mého působení v IB si na mě nikdo z komerčních zákazníků nestěžoval! Ještě že mě ředitel za ty roky trochu zná, tak to pojal celkem v klidu a rovnou mě za takový „výbuch" nevyrazil. Pánovi jsme následně společně zavolali a celá věc se vysvětlila. Jak se později ukázalo, důvod byl zcela prozaický. Francouzi tomu celkem trefně říkají: Cherchez la femme.

Příští podobné „překvápko" mě čekalo na další humanitární misi do Řecka, kam jsme vezli pomoc uprchlíkům. Tehdy IB zakoupil od firmy Excalibur Army nové oblečení z armádních přebytků a jak již to tak bývá, armádní oblečení je samozřejmě zelené. Při vykládce v Řecku mi zástupkyně charitativní organizace vynadala, proč jsme přivezli zelené oblečení, které bude uprchlíkům připomínat válku! Napodruhé jsem se již nenechal zaskočit a paní jsem hned slušně zpražil. Říkám sakra, přeci pokud nemám nic jiného a je mi zima, jsou přece suché zelené ponožky nebo teplý zelený svetr fajn! Nebo snad uprchlíci čekali bundu od Adidasu?! Následně se mi nadřízený této paní omluvil. Taková ta pachuť ale již bohužel zůstala.

Aby toho nebylo málo, ušetřen nakonec nezůstal ani náš řidič pan Fišer. Ostatní kamioňáci mu na diskusním fóru IDNES vyhrožovali rozřezáním plachty! Kamioňáci totiž všeobecně uprchlíky nemají v lásce. Vychází to zejména z komplikací, které jim způsobují např. útoky na kamiony ve francouzském přístavu Calais.

Závěrem bych chtěl zdůraznit, že člověk při této práci vůbec nečeká za pomoc jakékoliv děkovačky, ale to, co někteří lidé dokážou, je opravdu slušně řečeno za hranou! Zpočátku jsem z toho byl lehce znechucený, ale dnes jsem se nad tím dávno povznesl. Přece nám pár hulvátů nemůže zkazit chuť pomáhat! Výše uvedených příhod, byť jen třeba dílčích, mám několik.
Myslím, že i ředitel by mohl za ty roky vyprávět. Proto celkem obdivuji trpělivost, s jakou k charitě Kvido přistupuje. Já sám jsem přece jen zaměstnanec a na těchto projektech pracuji vesměs v rámci pracovní doby, za mzdu jako zaměstnanec. Na druhou stranu je potřeba si uvědomit, že náš ředitel to častokrát musí celé pošhánět, sešroubovat, zkoordinovat a ještě hlavně ve finále zaplatit! O tom, že by se mu vždy za nemalé částky, které do toho investuje, dostalo alespoň obyčejného a upřímného „díky", si asi po přečtení tohoto článku nebudete dělat přehnané iluze!

Lidé si ke všemu častokrát vůbec neuvědomují, že IB není žádným charitativním fondem EU, nýbrž soukromou firmou, která musí peníze na charitu nejprve komerčně vydělat, aby je následně mohla potřebným darovat.

Proto bych byl za všechny zúčastněné do budoucna velmi rád, kdyby nám fungovalo alespoň to obyčejné DÍKY! Věřte, že to za tu práci člověka vždy potěší…

Michal Doleček
Vedoucí dopravy

Milí spolupracovníci, vážení obchodní přátelé

Jako každý rok i letos jsme pro Vás a Vaše blízké připravili vánoční nadílku v podobě akčních cen v naší podnikové prodejně elektro i v prodejně papírnictví. V řadě nerezových či plastových konvic, vlasové technice, vysavačích či ostatních přístrojích si určitě najdete svého favorita.

Konvice od 399 Kč, sendvičovače od 499,- Kč, vysoušeče vlasů od 299,- Kč. Nebo Vás potěšíme malým dárkem za Váš nákup.

A proto raději připomínáme otevírací dobu, a to sice:

Pondělí – Pátek	**od 9:00 do 17:00 hodin**
Neděle 18.12.2016	**od 8:30 do 12:00 hodin**

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Blanky - Doskočilová a Mrázková
Firemní prodejna a obchodní divize D5

Hýčkejte si svého zaměstnavatele, vyplatí se to!

Automobilový průmysl se s nikým moc nemaže, a to je dobře. Vždyť jsme to právě my, kdo si jde koupit automobil a kouká na každou prkotinu. Každý flíček, každý šrám, každá nejasnost v interiéru nám tak vadí, že si auto nakonec mnohdy ani nekoupíme. To ale mluvím o ojetině. Ano, takoví jsme, když se díváme z druhé strany bariéry. Neodpustíme ani Ň. O novém autě ani nemluvě, tam se toleruje prostě jen nula vad a o tom celý automobilový průmysl je.

Je o kvalitě, o disciplíně, o zavedeném pořádku, o evidenci a schválených pravidlech všeho, prostě o systematické práci. Tady už narážíme na zkušenosti, které vedou k tomu, že ne každý člověk se hodí do automobilového průmyslu. Někteří lidé nejsou totiž ochotní spolupracovat anebo se přizpůsobit požadavkům tohoto krásného průmyslu, který má zelenou vlnu a kde se nechají vydělat solidní peníze. Ovšem za předpokladu, že se daří fabrice jako celku. Nestačí totiž dělat dobře jen některé zakázky či dodávky, ale musí se odvádět ucelená kvalita, která se měří dlouhodobě. Znamená to, že se musí podílet všichni na tom nejlepším výsledku, a když jim to někdo kazí pravidelně, tak jde z kola ven.

Bohužel pro něj, ale díky bohu pro všechny, které taková fabrika živí. Pak se není čemu divit, když se tu a tam i u nás s někým rozejdeme. Nedá se nic dělat! Kvalitní tým není vůbec jednoduché vybudovat. Cesta ozdravení je ale nedílnou součástí vývoje kvalitního uskupení spolupracovníků, kteří dokáží spolupracovat na takových požadavcích zákazníka, které jsou přesně nastavené a striktně vyžadované.

Za poslední půlrok se nám podařilo rapidně snížit nemocnost, která byla ve většině případů účelová, a úplně se nám podařilo vymýtit neomluvenou absenci.

Chce se mi až říci, velké díky všem, kteří si nevymýšlí nemoci, a těm, kteří chodí pravidelně do své práce, která každého živí! Ale neudělám to. Vy, kteří tvoříte zdravé jádro naší firmy, jste těmi, kteří to považují za základní věc společenských pravidel, a mohl bych vás tím urazit.

Poděkování si schovám pro všechny, kteří pomáhají držet krok vpřed. Jsou to všichni ti, kteří pracují s radostí, dělají dobrou náladu, pracují na dobrém díle a k firmě se chovají stejně tak, jako by to byla jejich vlastní firma.

Každý, kdo totiž umí počítat, tak moc dobře ví, že čím lépe se bude mít firma, ve které pracuje, tím lépe se bude mít on sám. Pracujme tedy společně na zvučném jménu značky, jejíž zkratka se skromně a spíše ze zákona krčí v rohu výplatní pásky, která každého z nás vždy tak moc zajímá.

Dívejme se na to s dostatečnou hrdostí, že jsme u toho, že jsme tím jedním šroubkem v hodinkách, které se nikdy nezastaví, protože je navíc pravidelně dotahujeme. K firmě pak přistupujme s úctou jako ke studni, jejíž zdroje, byť působí neomezeně, nejsou zaručeny. Pečujme o čistotu pramenů, nemrhejme jimi a mysleme na budoucnost, která je tímto v našich rukách.

Buďme tou duší továrny, která jí dodává smysl!

Milan Žemlička, váš personalista

Našim pomáhali na Západě, teď jsme Západem my! Aneb musíme si pomáhat.

Ještě mám v dobré paměti, když jsem doma od otce a strýce slýchával, jaké peklo prožívali lidé, kteří se nelíbili režimu, tomu komunistickému, a kteří si dovolili nahlas nesouhlasit. Byli pronásledováni neskutečným způsobem, a to až do takové krajnosti, že se jich spousta rozhodla emigrovat do vzdálených zemí, kde našli azyl. Někteří se toho nedočkali, byli zastřeleni na hranicích při útěku.

Tenkrát jsem to moc nechápal, ale postupem času mně vše, jak se říká, došlo a pochopil jsem západní demokratický systém, který pomáhá lidem v této životní situaci.

Aby bylo hned v úvodu jasné, kam mířím, rozhodně úplně jiným směrem, než by se samo nabízelo. Nebude to ani jih, ani jihovýchod a rozhodně moje téma není o uprchlické krizi.

Moje téma je o zaměstnávání cizinců, kteří odešli ze své země před komunistickým režimem, byť se tento režim tváří, že takový není.

Jak jsem se již zmínil, léta jsem poslouchal, jak od nás z Česka emigrují inteligentní, vystudovaní odborníci, o které je velmi dobře postaráno v západních zemích. Těmi zeměmi bývalo dost často Rakousko, Německo, ale také Kanada a USA. Na toto téma je vydáno dosti literatury i natočeno hodně filmů, takže můžeme jít hned k jádru věci.

Celý život jsem nad touto problematikou nějak přemýšlel, jak to muselo pro ty lidi být těžké, vše tady zanechat, a pro své principy a zásady odjet někam, třeba na druhou stranu světa, ale tam, kde je svoboda, kde nejsou pošlapávána lidská práva, a tam začít úplně od začátku. Ukázat tomu novému světu to, co daný člověk umí, a vypracovat se na určitou úroveň. Vždy mě velmi zajímalo, jak ten celý mechanismus funguje a jak se celý proces nastartuje. Spousta Čechů byla ve světě velmi úspěšná!!!

Vždy jsem si přál žít na Západě, a nebýt tím prokletým Východem. Ale na druhé straně, znal jsem to také jen z vyprávění a z filmů.

Celkem nedávno, asi před deseti lety, jsem byl v Číně. Všiml jsem si, že je tam obrovská disciplína a že mají úplně všichni práci. Zeptal jsem se svého průvodce, kamaráda, který se jmenoval Johny, jestli je v Číně komunismus, že mi ho to moc připomíná… Johny se na mě ohradil se slovy: „Milane! V žádném případě!“ A pak se mnou asi dvě hodiny nemluvil. Následující den mně Johny začal vysvětlovat, že Čína je po převratu a že je tam demokracie, ale že ji pro jistotu střeží se samopaly v ruce. Na to jsem zavrčel, že pro mě je tam komunismus a hotovo! Byl jsem naštvaný a vadilo mně tam vše, na co jsem se podíval. Všude upravení lidé, v jednobarevných uniformách, všude disciplína a pořádek, ale pod dohledem ozbrojených pomocníků.

Jinak pro stránce jiné kultury a všeho, co Čína nabízí, jsem byl nesmírně nadšen. Je to rozhodně zážitek na celý život!

Po týdnu pobytu ve dvou desetimilionových městech Shenzhenu a Guangzhou jsem pochopil, co je to miliarda. Prostě všude, kam se podíváte, jsou stovky a stovky lidiček, ve městech typu Pardubice žije tolik lidí, jako je v Česku. Začal jsem přemýšlet, co by se stalo, kdyby všichni tihle lidi dostali úplnou demokracii. Určitě jsem přehodnotil svůj názor, že úplná demokracie v zemi, kde je více jak miliarda lidí, není úplně možná. Prostě jsem musel připustit, že to stát drží pod kontrolou.

Když jsem odjížděl z Číny do Hongkongu, viděl jsem, jak šla děcka ze školy v pionýrských šátcích. Tenkrát se mně ježily vlasy a slzy, které se mně draly do očí, jsem nemohl zastavit. Přišlo mně to naprosto šílené. Odjížděl jsem s tím, že Čína je stále komunistická a nedemokratická, a nechalo to ve mně rozporuplné zážitky.

Nějaký čas uplynul a přišel 28. říjen 2016 a s ním rozdělení naší české společnosti na dva tábory ohledně dopisu čtyř ústavních činitelů ČR do Číny jako reakci na setkání dalajlámy s naším ministrem kultury. Málem nám to narušilo naše plány.

Ještě daleko předtím se totiž na naši firmu obrátily úřady, které řeší azylovou politiku, že Česká republika poskytuje azyl žadatelům o mezinárodní ochranu několika Číňanům, kteří emigrovali, a že pro ně shánějí práci. V naší firmě jsme se nerozhodovali ani minutu a ihned jsme se odhodlali několika uprchlíkům pomoci. Ta pomoc spočívá v tom, že jim poskytneme práci a dále ubytování, které si zaplatí z peněz vydělaných u nás.

O to více nás rozhořčilo jednání našich státních představitelů, kteří nás snad chtějí připojit ke komunistické Číně. Ihned jsme na fabriku vztyčili vlaku Tibetu s heslem: „Svoboda před byznysem!“.
Naše rozhodnutí pomoci lidem, kteří utekli před režimem, jenž jim neposkytoval svobodu, to ještě umocnilo a urychlili jsme nástupní obstrukce, které se vyžadují na úřadech. Nyní už jen čekáme na poslední razítko, až naše přátele z Číny budeme moci ubytovat a zaměstnat. Přibydou nám tak noví spolupracovníci, kteří mají chuť pracovat.

Na tomto příběhu, kde na oplátku čestně pomáháme tak, jako před desítkami let pomáhali na Západě našim lidem, kteří nám pomáhali vydobýt demokracii, je pár tmavých skvrn.

My prostě nedokážeme pochopit, že se ostatní firmy k této problematice staví zády. Pravděpodobně se bojí Hradu či hradních poskoků, nebo jim je „lhostejné“, že mohou svobodně podnikat a vůbec je nezajímá, co tomu předcházelo. Za druhé, ještě nikdo neví, jaký bude vývoj, protože naši přátelé z Číny mají statut žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany a nikdo neví, jak se zachová stát, který se jaksi málem stal pobočkou východní mocnosti.

Lépe řečeno, pokud by Česko udělilo mezinárodní ochranu uprchlíkům této země, znamenalo by to, že jasně přiznáváme, že jsou v dané zemi pošlapávána lidská práva, a to se asi říci nechce. Bohužel, tak velí Hrad.

Tak uvidíme, jak hodně si vážíme demokracie ve světě, jestli nám je lhostejné pošlapávání základních lidských práv a svobod, či nikoliv. Pokud by přeci byla Čína demokratickým státem, proč by ten celý cirkus vlastně byl?! A to nemluvím o tom, že jsou údajně sledováni. To vše mi tak připomíná osmdesátá léta a české emigranty v zahraničí.

My rozhodně pomůžeme a vedle ukrajinských přátel, kteří odešli před válkou a okupací, v rámci možností pomůžeme těm, kteří chtějí pracovat a mít se lépe.

Není úplně náhodou, že jsme jako firma převzali významné ocenění udělené Senátem Parlamentu České republiky „Za výjimečnou filantropickou činnost“.

Milan Žemlička
Personalista

Vzpomínky po dvaceti letech…

Dlouho jsem přemýšlela, co mám tentokrát napsat do našeho Občasníku. Dnešní doba mi přidala motivy a témata. Po setkání s prvními pracovníky z Ukrajiny, kteří přijeli k nám za prací, jsem si vzpomněla na naše první kroky po příjezdu do České republiky.

Bylo to před dvaceti lety… těžká devadesátá léta, žádná práce nebyla a rodiny musely přežívat. Po dlouhé době hledání práce na Ukrajině a v očekávání výplat za odpracované hodiny jsme se rozhodli odjet pracovat do zahraničí. Bylo to strašné, zanechali jsme tam své rodiče a příbuzné a přestěhovali se do České republiky…

První sem přijel můj manžel, který nastoupil na lisovnu. Moje doklady přes dohodnutou firmu ještě nebyly vyřešené. Navíc musím zdůraznit, že v té době si nejmenovaná firma inkasovala nehorázně velké odměny za pomoc při odstěhování a sehnání práce v zahraničí. Po třech měsících jsem po domluvě s manželem stáhla doklady od nejmenované firmy a přijela sem. Vedení firmy IB k nám bylo velice vstřícné a po třech měsících jsem nastoupila také na lisovnu. Po nějaké době byli potřeba lidé na kovovýrobě a opět jsme byli převedeni na jinou divizi. Nikdy jsme neodmítali žádnou činnost a pracovali tam, kde bylo potřeba. Manžel prošel skoro celou firmu. Nastávaly různé situace, problémy, ale vždycky jsme se mohli obrátit na vedení firmy, na pana Štěpánka, a problémy jsme řešili. A hlavně každou změnu pracovní pozice jsme vnímali jako novou zkušenost.

Po roce k nám přijela dcera, která také musela udělat krok dozadu, jít znovu do 9. třídy, aby ovládla základy českého jazyka. Teprve pak mohla jít na střední školu. Podle mě největším problémem byla řeč, ale dnes již vím, že kdo bude chtít, ten se naučí…. Moje maminka vždycky říkala, že my pracujeme v České republice a musíme se co nejdříve naučit řeč státu, ve kterém pracujeme. V dnešní době je znalost jazyka moc důležitá pro všechny lidi. Pomáhá lidem v práci a v dalším růstu pracovníků. V naší firmě máme možnost opravdu všichni.

Léta utíkají a nyní náš nový domov, naši přátelé a naše rodina jsou tady. Možná se ptáte, proč jsem tento článek vůbec napsala? Vysvětlení je jednoduché…

V první řadě jsem chtěla poděkovat všem, kteří celá ta léta byli s námi, pomáhali nám zvládat loučení s Ukrajinou, pustili nás do svých životů a sdíleli s námi radost i smutné chvíle našeho života, a také těm, kteří nám pomáhali v práci.

Chtěla jsem se obrátit na naše nové spolupracovníky z Ukrajiny, kterým se dostala ta možnost bez zaplacení podvodným firmám dostat se oficiálně na území České republiky a získat pracovní vízum, a to pouze s pomocí personálního oddělení a samozřejmě hlavně pana ředitele Kvido Štěpánka, který svým nekonečným úsilím pro ně vyjednal pracovní místa. Bylo to velmi těžké, ale zvládli jsme to. Nyní děláte své první krůčky v IB, bude to těžké, ale určitě to zvládnete! Važte si toho, co pro vás udělal někdo, kdo vás vůbec nezná. V dnešní době je to vzácnost! Slibovat umí každý, ale sliby plní málokdo.
Všude se musí pracovat a hlavně se zdokonalovat. Časem přijde i sklizeň. Chce to jen vydržet a ukázat své schopnosti! Říká se, že člověk v životě vždy dostane šanci změnit svůj život k lepšímu. Možná právě tato změna prostředí, práce a lidí kolem sebe povede váš život k lepšímu. Pamatujte si ,,Na stejném místě i kámen obrůstá.“
Nakonec bych chtěla všem spolupracovníkům firmy IB popřát všechno nejlepší do nového roku, hodně zdraví, lásky a optimismu vám i vašim rodinám!

Hana Keyzerová
Vedoucí montáže

Moje první zážitky v České republice

Rád bych se podělil o své první zážitky v České republice. Celý život jsem strávil na Ukrajině ve městě Kaluš, za hranicemi jsem nikdy nebyl. Proč jsem se rozhodl opustit zemi, ve které jsem se narodil?

Prvním důvodem byla moje přítelkyně. Díky snaze paní Keyzerové a samozřejmě ředitele firmy IB p. K. Štěpánka jsem tady. O životě za hranicemi jsem pouze slyšel a mohl se pouze domnívat, jaké to tady je. Úplně první věc, které jsem si všiml, když jsem překročil hranice, byla čistá příroda, opravené silnice a obecně celá města. Následně další šok přišel při návštěvě lékaře, který byl velmi ochotný a také sestřička. Takový přístup jsem zatím nikdy nezažil. Poprvé, když jsem přijel k firmě IB, tak mě čekal ten největší šok a to, že pan ředitel mě přišel osobně pozdravit a seznámit se mnou. Obvykle ve firmách lidé ani nevědí, jak ředitel firmy vypadá, možná tak z fotek. Navíc, když člověk se ocitne v cizí zemi a rozumí možná tak každé páté slovo, tak je příjemné, když někdo tak vysoce postavený ho přijde pozdravit a seznámit se.

Když jsem poprvé viděl prostředí firmy a veškeré technologie, musím se přiznat, že jsem začal pociťovat strach, zda je vůbec možné naučit se všemu, když prozatím člověk s tím neměl žádnou zkušenost?! Nicméně první den v práci byl skvělý, i když jsem si připadal jako ve vesmíru. Musím zdůraznit, že p. Keyzer se mi věnoval a já jsem si toho nesmírně vážil, protože všechny věci pro mě byly novou zkušeností. Dalším člověkem, kterému bych chtěl poděkovat, je p. Chládek, který i přes jazykovou bariéru pokaždé přišel a zeptal se, zda se mi práce líbí, zda to zvládám atd. A dalším důležitým člověkem je p. Kotyza, který se opravdu snaží rukama nebo nákresy pomalu vysvětlovat, jak se mají věci správně dělat. Je příjemné cítit, že ve firmě i přes to, že neznají mé schopnosti, se o mě zajímají. Musím říct, že člověka to velmi motivuje být ještě lepší, abych nezklamal lidi kolem sebe, kteří do mě vložili svoji důvěru.

První dva - tři týdny byly nesmírně náročné. Moc jsem se obával, abych neudělal nějakou chybu, ale díky lidem kolem mě jsem nejspíše to nejtěžší období překonal. Teď vím, že člověk se musí neustále učit novým věcem a zlepšovat se v nich. Bylo by fajn naučit se co nejdříve české řeči, abych mohl ještě více vnímat všechny detaily, abych se mohl zlepšovat. Věřím, že díky dobrým lidem již brzo tomu tak bude.

Přestěhování do cizí země pro mě byla ta největší změna v mém životě a prozatím to vnímám, jako kdyby to byl sen. Děkuji všem výše zmíněným za to, že mění můj život k lepšímu a dávají mi šanci ukázat mé schopnosti. Věřím, že nezklamu.

Roman Finiak
Nástrojárna

MUDr. Jaromír Kratochvíl - externí čtenář, přítel nám napsal:

Milý příteli, vím, že bude Občasník a já se na něj, jako na každé jeho číslo, těším. Ale vlastního v hlavě teď nějak nic zajímavého nemám.
Jen můžu Vám poslat pár zajímavých myšlenek, které mě v poslední době něco řekly.
Ta první je zajímavá teorie publicisty Ondřeje Vaculíka (zřejmě syna Ludvíka Vaculíka), který napsal, že... je to v příloze. A teď jsem četl knížečku o sarkofágu našeho kardinála Tomáše Špidlíka, který celoživotně pracoval v bádání o východní spiritualitě. Z této útlé publikace o jeho sarkofágu vyjímám větičky: "Věčnost tvoří vztahy, které nikdy nekončí". Jakou to má hloubku, když se nad tím člověk zamyslí, není-liž pravda? Dále pak je v ní, že lidské myšlení není schopné ani vymyslet, a o to méně vytvořit, skutečnou vizi jednoty všeho, aniž by nekrátil, nevylučoval, neovládal, prostě aniž by nekladl jednu věc vedle druhé. Tato organická vize jednoty všeho je typická pro Boží Moudrost. Otec Špidlík byl přesvědčený, že právě tato vize je prvořadá pro dnešní dobu, a pracoval na vytvoření podmínek pro růst mentality, zapuštěné do této Moudrosti. A ještě o obrázku, na němž je Matka Maria pod křížem, na němž je přibit její Syn - Matka byla od Syna právě na kříži uvedena do nejhlubšího rozměru moudrosti: tedy ve schopnosti nalézat smysl v porážce, v utrpení a ve zlu (rozumím, že na Synovi, na ní i na všech lidech nespravedlivě páchaného). Tak to bylo pár myšlenek, které mě v poslední době oslovily, a tak Vám je interně posílám, protože věřím, že i Vy se nad takovými myšlenkami zamýšlíte, ale do Občasníku to jistě není. Moc zdraví v předvánočním čase.

Jaromír Kratochvíl

Jak obohatit veřejný prostor

Patřím k lidem, kterým ani nevadí, že jejich práce třeba nemá náležitou odezvu, celkem si vystačím se svými pohnutkami a důvody, proč to dělám, tedy proč to musím dělat. Za odezvu neručím. Jsem přesvědčen, že když člověk vloží do nějakého díla náležitou a pozitivní energii, pak ta energie se neztratí ani v éteru, třebas se nějak i promění, ale pozitivně náš prostor obohatí. Ta teorie je trochu hloupá, ale člověk na ní může zdárně ukotvit svůj životní optimismus a o to také jde.
Už vím, že potěší… i úplně malý dárek.

Ondřej Vaculík
Publicista

Jsou tu zase! Vánoce

Od října na mě útočí reklamy, které na nás obchodníci nastražili. Copak vím, co si přeje můj dospělý syn? A co teprve ty mé dcery? Vzpomínám, jak jsme psali Ježíškovi. Dětem zářily oči a ještě víc se radovaly pod stromečkem. I já psala a spolu s dětmi jsme nakreslená přání dali za okno.

Pak to přišlo. „Ty jsi dostala krásnou knížku. Je to ta, co sis přála?“ říkal před lety můj muž, když jsem rozbalovala dárek a v něm knihu o květinách. „Ten Ježíšek je chytrý. Přesně ví, co přinést!“ smála jsem se. Vzpomínám na chvíle, kdy děti braly dárky do rukou a nechtěly rozbalovat „měkkouše“, protože věděly, že jde o oblečení. Chtěly dárky v krabicích, kde se schovával jejich vysněný sen.

Má rodina teď vypadá jinak. Mám 13 let po rozvodu, děti jsou dospělé a partner, s nímž jsem již nějaký čas, je tolerantní. „Nebudu běhat po obchodech, odmítám se honit a vymýšlet dary," oznámila jsem dětem. „A to nic nedostaneme?" obávaly se dcery. „Nechte se překvapit," mlžila jsem.
Přišel Štědrý den a pod nazdobeným stromkem byly opět krabice s cedulkami se jmény. Moje děti nezklamaly. Zdálo se mi, že jim po letech svítí oči stejně, jako když byly předškoláky.

Došlo mi, že Vánoce nejsou od toho, abychom si nadělovali drahé dary, které možná skončí na dně skříně. Vánoce jsou k tomu, aby si lidé na sebe vzpomněli. My si od té doby dáváme maličkosti a jsme šťastni.

Hana Luxová
Servis elektrospotřebičů

Jak nabrat síly?

Obecně by se dalo říci, že nejlepším lékem proti únavě je opačná aktivita – aktivní odpočinek. Ve chvíli, kdy už nemůžeme, měli bychom začít dělat opak toho, čemu jsme se věnovali, dokud jsme se necítili přetažení. Proto by měl po práci jinak odpočívat dělník, jinak učitel. V období těsně po práci se věnujte opaku! Vyrazte běhat, projít se, mluvte s někým, zkrátka nic nečtěte ani na nic nezírejte. A pracujete-li jako učitel (a to je potvrzeno od mého syna), po návratu ze školy mlčte. Povídejte si pár desítek minut maximálně s kytkami na zahrádce, prospěje to jim i vám. Chápete? Podstatné při odpočívání není nedělat nic, ale konat něco jiného. A aby to nebylo tak jednoduché, musí vás to zároveň děsně bavit.

To podstatné už tedy víme, a teď se soustřeďme na rady, jak si dobít energii. Tak například jídelníček. Když si někdo dává denně těžká a tučná jídla, nemůže se divit, že je unavený. I čokoláda nebo energetické nápoje nebo káva dobíjí baterky jen na chvíli, a pak jsme na tom ještě hůř. Když se chcete cítit skutečně lépe, dávejte si kvalitní jídlo každé tři hodiny. Tady je několik tipů: sezonní ovoce, celozrnné cereálie s jogurtem a vařená vejce. Pokud jde o pohyb jako takový, je dokázáno, že únavě předejdete pravidelným protahováním během dne. Odborníci tvrdí, že vaším cílem by měly být aspoň tři hodiny nějaké tělesné aktivity.

Na únavu měl recept i náš fenomenální běžec Emil Zátopek: **„Když nemůžeš, tak přidej,"** říkával. Dnešní věda ví, že je na tom hodně pravdy.

Hana Luxová
Servis elektrospotřebičů

TŘICET RAD ŠÍLENÉHO ZAHRADNÍKA
aneb
Chceš-li být šťasten celý život …

"Chceš-li být šťasten jeden den, dobře se najez, napij a prožij noc s krásnou dívkou. Chceš-li být šťasten celý rok, ožeň se s onou dívkou. Chceš-li být šťasten celý život, pořiď si zahrádku."

Tato čínská moudrost bohužel neříká, je-li pořízení zahrádky výměnou za onu dívku, či bonusem navrch. Ale dívku bych zatím z encyklopedie vynechal.

Na začátku bylo Motúčko

Jsem člověk lnoucí k přírodě živé i neživé, živočišné i rostlinné. Proto jsem si před lety opatřil vesnickou chalupu a zahradu zavezenou sutí a odpadky o výměře bezmála půl hektaru. Z toho polovinu výměry tvořil svah se sklonem až 30°. Léta jsem zahradu přetvářel k obrazu svému a musím bez jakéhokoliv blahosklonného patosu vůči zaměstnavateli konstatovat, že bez **Motúčka** bych si na tomto soustu vylámal zuby. Ale o tom až jindy. Tento "traktát" bych věnoval poezii - zahradní poezii.

Umět se dívat

Dlouhá léta jsem se věnoval fotografii a krásy přírody jsem jen reprodukoval. Teď jsem dostal příležitost přírodu nejen zobrazovat, ale i sám přetvářet. Přitom jsem si prakticky ověřil, že i krása má své zákonitosti, které často začneme vnímat, až když nás na ně někdo upozorní. Číňané tomuto umění říkají Feng-Shui (fenkšú) - vítr a voda. A s těmito zásadami, někdy lopotně získanými, bych se s vámi chtěl podělit.

Zásady pro vytvoření kouzelné zahrady:

1. Princip akcentu (solitér)
Výrazný prvek v zahradě přitahuje pozornost (strom, kámen, socha). Chaoticky naopak působí šachovnicovité rozmístění výrazných prvků.

2. Princip slučování (skupina)
Nepravidelné skupiny ozvláštňují zahradu. (kámen-keř, skupina kamenů, skupina stromů, strom s plazivkou-lavička)

3. Princip tonálního kontrastu
Prvky zahrady za sebou nebo vedle sebe by neměly tonálně splývat. (keřík se světlými listy umísťujeme na pozadí tmavého stromu)

4. Princip opakování
Oku lahodí hledání dualit - podobností. (dva tvarově podobné kameny za sebou, stejný styl laviček a altánu)

5. Princip rytmu
Prvky vytvářející linie vedou oko po zamýšlené trajektorii (např. řada nášlapných kamenů v trávě vás dovede k altánu)

6. Princip průhledů
Aby zahrada nepůsobila stísněným a uzavřeným dojmem, je dobré ponechat několik průhledů přes celou zahradu do dálky. Není-li možný průhled na vzdálený les nebo stráň, umísťuje se na konec průhledu nějaký výrazný prvek (altán, socha, kašna, lavička).

7. Princip zakřivených linií
Rovné linie působí stroze a vykonstruovaně. Je-li to možné, cestičky by měly být zvlněné. Stejně tak suché zídky, břehy rybníčka, obruby záhonů.

8. Princip komnat
Zahrada by měla být rozčleněna na sektory tak, aby návštěvník byl stále překvapován novými scenériemi, které se před ním postupně otvírají.

9. Princip barevného kontrastu
Módnímu průmyslu je známo, že některé barvy spolu ladí více, jiné méně. Největší soulad přinášejí dvojice barev na protichůdném místě spektrálního kruhu. (tmavě zelená - karmínově červená, modrofialová - zlatá, šedozelená - růžová). Krásným příkladem ideálního barevného kontrastu je rozkvetlý šeřík.

10. Princip popředí a pozadí
Logická zásada říká, že malé věci umísťujeme do popředí a velké do pozadí.

11. Princip tří vrstev
Princip odvozený z přírody, který by měl být v okrasné zahradě akceptován - 1.pokryv půdy (tráva, mech, půdopokryvné rostliny - 2.keříky, květiny - 3.stromy).

12.Zastoupení listnatých a jehličnatých stromů
Zahrada, kde jsou pouze jehličnaté stromy, je pro lenochy a lidi bez emocí. Sice nemusíte hrabat listí, ale připravujete se o stále se měnící barevné kreace listí, vrcholící úchvatným podzimem. A trocha tělocviku při hrabání listí tělu jen prospěje.
13. Habitus (odborný výraz pro tvar obrysu stromu)
Listnatým stromům sluší, když jim ořežete spodní větve asi do výše 2m a odhalíte jim kmínek. Navíc si zjednodušíte sekání trávy kolem stromů. Stejně tak je třeba průběžně upravovat tvar koruny. U jehličnatých stromů se mohou větve ponechat až k zemi a prořezávají se jen minimálně.

14. Voda v zahradě
Voda je magický živel. Zahrada bez vody je smutná. Pokud nemáte štěstí jako já a neprotéká vám zahradou řeka, je třeba konat. Jezírko, potůček, rybníček, třeba v miniaturní podobě, nebo alespoň zahrabat škopek s leknínem. Číňané vytvářejí pseudořeky tím, že mělce vyhloubené koryto vysypou pískem a speciálními hráběmi vytvářejí do písku vlnovky na způsob proudící řeky. Tolik pro ně symbolika vody znamená.

15. Princip záchytných bodů
Okrasné prvky zahrady nejlépe vyniknou na tvarovém zlomu. Kámen, japonská lucerna, keřík, umísťujeme v prudším ohybu cesty nebo v jiné terénní nepravidelnosti. I Japonci umísťovali lucerny v místech, kde by návštěvník, spěchající do čajovny na konci zahrady, mohl "ztratit cestu".

16. Princip nepravidelného zahuštění
Laik sází rostliny do zahrady tak dlouho, dokud nezaplní každičké místo. Vytvoří tak džungli rostlinných rarit, kterými se rád chlubí, ale zahrada jako celek je depozitářem exponátů, sběratelskou kolekcí a vším možným, jen ne okouzlující zahradou. Proto je třeba nechávat paloučky, plochy k hrám dětí atd., které za žádnou cenu neosázíte. Pokud se bez některých rostlin neobejdete, přidejte je k již existujícím skupinám.

16. Půdopokryvné rostliny
Jsou nejen praktické, ale vnášejí do zahrady nové tóny podloží. Stráně, které jsou tak prudké, že se nedají ani sekat, můžeme nechat porůst barvínkem, skalníkem, plazivými jehličnany nebo břečťanem. Tento pokryv přes sebe nepustí plevel, dobře snáší pošlapání - a je téměř bezúdržbový. Výbornou půdopokryvnou rostlinou pod stromy je škornice, kopytník, konvalinka nebo badan.

17. Skalka
Dobře založená skalka je jedním z nejefektnějších prvků zahrady, zejména zjara. Ale... Správně založenou skalku lze spatřit snad jen v botanické zahradě. Skalka v pojetí většiny lidí je záhon, na který je ledabyle pohozeno pár šutrů a vysázeno něco mechů. No, proti gustu... Ale skalka by měla být koncipována opačně - samý šutr a skoro žádná hlína a pokud možno na stráni. Osazují se jen úzké

mezery mezi kameny. Jednotlivé druhy mechů by neměly vrůstat do sebe, aby zůstaly jasně rozlišitelné jednotlivé "koláče" různobarevného porostu. Mezery se mohou vysypat štěrkem.

18. Princip priority bílé před černou
Světlá skvrna na šedém podkladu přitahuje pozornost a upozorňuje na nechtěný detail, zatímco černou skvrnu na šedém podkladu téměř nevnímáme. (Na vypletém záhonu okamžitě zaregistrujeme pohozený bílý klacík, zatímco černý zůstane nepovšimnut).

19. Psané zákony a jejich porušování
Kameny se nesmí stavět na špičku - (prý se v přírodě nevyskytují). Ale vyskytují, např. u mě v zahradě.
Thúje a barvínek nepatří do zahrady - (prý jsou to rostliny na hřbitov). No je třeba si přivykat ještě za života.
Jedovaté rostliny nepatří do zahrady - (je jich asi 80%). Své rostliny mám rád, ale neživím se jimi.

20. Nákupy rostlin
V Polsku koupíte většinu rostlin za poloviční cenu - několik kilometrů před Klodzkem jsou dvě skvělá nákupní centra.
Občas koupím nějakou rostlinu, která při nejlepší péči zakrátko uhyne. Ctím pravidlo 3x a dost. Pokud uhyne i potřetí, už ji nesháním a smířím se s tím, že u mě nemá podmínky k životu (složení půdy, klimatické podmínky).
Většina pěstitelů se neudrží, když v obchodě uvidí opravdovou raritu. Pak chodí s květináčem po zahradě a hledá vhodné místo. Hledá den, dva, pak květináč zapomene někde v koutě a květina uhyne. Proto je lépe květinu zasadit na první trochu přijatelné místo s tím, že konečné stanoviště jí bude přiděleno dodatečně.

21. Chyby začátečníků (kterých se zákonitě dopouští skoro každý)
- vysazení stromu před okny
- vysazení stromu pod elektrickým vedením
- sázení stromů blízko sebe
- v pokročilém věku už si nepěstujte thúje a cypřišky na živý plot z řízků - plotu už se nemusíte dožít - nešetřete a kupte si vzrostlé stromky
- pokud si v pokročilém věku pořídíte stromek vlašského ořechu, je to zbytečná koupě - ořechů se nedočkáte a potomci ho stejně nechají pokácet
- pozor na katalogové rostliny. Naše zimy mnohé z nich nepřežijí - problematický je např. tamaryšek, hebé, gaura, vavřín, platan, cedr, meruňka, tomel japonský, mišpule japonská, granátové jablko, blahočet chilský, albízie perská, gunera magnifica- rostlina s největšími listy na světě)

22. Exotika v našich zahradách
Překvapivě v našich podmínkách lze snadno pěstovat asi 10 druhů bambusů, japonské javory, jedlý kaštanovník, tresť rákosovitou - největší tráva světa (dovezl jsem si ji z Albánie), ambroň západní, liliovník tulipánokvětý, jinan dvojlaločný a další rarity.
Stalo se mi, že i některé pokojovky, které jsem přes léto zasadil do země a zapomněl je na zimu vyndat, vesele přežívají již několik let (pokojový čtyřlístek, pokojové kapradí).

23. Věci mezi nebem a zemí
Jsem velmi pragmatický a skeptický člověk. Vysmívám se všem kartářkám, numerologům, astrologům a podobným pomatencům, ale...
Jsou chvíle, kdy se cítím unavený, takřka k nepoužití. Sotva se doplazím na zahradu a usadím se na lavičku pod dominantní 170 let starý jasan, najednou jsem plný energie a jsem schopen bez přestávky pracovat až do setmění. (Technicky řečeno - nepochybně existuje nějaká energetická interakce mezi člověkem a živou přírodou). Mimochodem - jasan je strom dvoudomý a zmíněný exemplář je samice.

24. Darování květin
Není dobré lakotit. Rozdávám odnože, odkopky, řízky, semenáče. Již několikrát se mi to vyplatilo, když mi uhynula nějaká "vzácnost". Pak mi obdarovaný službu oplatil darováním odnože z exempláře mnou darovaného.

25. Domácí druhy
Neničím náletové dřeviny, pokud to není nutné. Z olše se dá vytvarovat nádherný vícekmenný strom. Bříza je klenotem v zahradě. Z menších rostlin např. kyprej-vrbice, kvetoucí začátkem podzimu dlouhými fialovými ohony převálcuje svým půvabem všechny, v tu dobu kvetoucí druhy - navíc kvete celý měsíc. Podobně některé druhy slezu a mnoho dalších.

26. Suché zídky
Máme-li na zahradě schodovité terénní vyvýšení, které nám ztěžuje sekání trávy, je ideálním řešením suchá zídka. Má tu výhodu, že ji neponičí mráz a je hned hotová. Nepotřebuje základ, nebo jen mělký. Kameny se rovnají na sebe, aby poněkud vázaly, a jednotlivé vrstvy se prosypávají hlínou. Z vyšší strany se většinou dohrne zemina až do výše zídky. Zídky se osazují suchomilnými skalničkani a mechy. Převislé mechy by se měly zastřihovat asi 20 cm nad zemí. Nepůsobí hezky, když splývají s trávou.

27. Zahradní experimenty
- z převislé břízy lze jednoduše vytvořit přírodní zahradní altán s lavičkou zatočenou kolem kmínku
- starou jabloň lze vytvarovat jako deštník
- velmi zajímavě působí klenuté průchody do "další komnaty" vytvořené z růží, nebo popínavých rostlin
- efektní jsou stromy, po nichž se plazí popínavé rostliny
- z kusů starého zvětralého betonu lze vytvořit cestičky. Časem získá přírodní patinu a ladí s okolím.
- umělá jeskyně vyhloubená do svahu dodá zahradě tajemno

28. Lavičky a stoly
Laviček a příležitostí k posezení není nikdy dost. Umístění mohou být trojího typu. Buď blízko vchodu, nebo na místech, odkud budete mít hezký výhled, nebo naopak na místech, kde na vás nebude vidět.

29. Terén
Nejkrásnější zahrady jsou víceúrovňové (bohužel také nejnáročnější). Přinášejí však neuvěřitelné množství variant a inspirují k experimentování. Pokud současně obsahují vodu, kámen a vzrostlé stromy, blíží se ráji na zemi a mění život jeho tvůrce v jedno velké dobrodružství.

30. Každého věc
Uvedené rady vycházejí z anglického krajinářského stylu s přihlédnutím k čínskojaponským zásadám zahradní estetiky. Zahrada je však odrazem duše jejího tvůrce a je jen na něm, jaké si vytvoří prostředí, v němž se cítí dobře a v němž bude trávit volný čas. Každému se líbí něco jiného a má různá omezení (tvar a velikost zahrady, stávající stavby a jiné priority).

A každý není **"šílený zahradník"...**

Ing. Pavel Kuneš
Vývoj

Jednoduchý domácí recept na jedinečně silný strouhaný křen, jaký svět neviděl… Po něm budete ronit slzy jako perly! ☺

Pojďte si udělat domácí křen ve skleničce, jaký vám budou všichni závidět! Kořen křenu se vyplatí koupit, na to už jsem dávno přišel letitými zkušenostmi. Křen mají v každé dobré zelenině. Já kupuji ten veliký, klidně může být dlouhý 20 až 30 cm. Samozřejmě, že když vím o nějakém křenu, který roste na louce, tak si ho vykopu, ale nespoléhejte na to, bývá různě shnilý anebo zdegenerovaný. Musí ho pak být hodně na to, aby z toho člověk něco vyřezal.

Tak, řekněme, že máme křen. Ten okrájíme škrabkou na brambory a poté ho opláchneme. Připravíme si potřebné ingredience a robot, který má struhadlo na brambory a sekací nůž. Pozor, skutečně se to dělá struhadlem na brambory!!! To je nejlepší varianta, která dokáže křen rozemlet na ty nejmenší kousky, v podstatě na kaši, čímž se z křenu vytěží maximum všeho, co v něm je. Pracujeme tak, že nejdříve nastrouháme křen struhadlem na brambory a ponecháme v mixovací nádobě. Dále vyměníme struhadlo za sekací nůž. Do mixovací nádoby s nastrouhaným křenem doplníme zbytek ingrediencí /viz níže/ a celé to rozmixujeme sekacím nožem. To dělám odhadem pár vteřin. Vodu nalévám převařenou a ještě dosti teplou a zase lehce zamixuji, aby se vše promíchalo.

Jedna dávka:

- 300g křenu (očištěného)
- lžička soli (malá lžička)
- lžíce oleje
- 2 dl vody (převařené)
- lžíce octa
- lžíce cukru

Jak to celé rozmixuji, dávám to ihned do malých skleniček od přesnídávky apod. Dále to jen uzavřu víčkem a je hotovo. Nic víc. Není třeba mít obavy o dobu použitelnosti. Křen ve společnosti cukru, soli, oleje a octa se rozhodně nemá jak zkazit.

Tento domácí křen je tím nejlepším, co existuje. Při zkoušení jeho parametrů buďte velmi opatrní! Již se pár borců pokoušelo naplno natáhnout do nosu a skončilo to dlouhatánským rozdýcháváním situace s tak vykulenýma očima, že chvíli připomínali spíše loutku Hurvínka! Toto zpracování křenu je skutečně velice silnou variantou…

Tak ať i vám tahle dobrota moc šmakuje! ☺

Milan Žemlička
Personalista

Multikulti

Teorie i praxe multikultury se dlouhá léta úspěšně rozvíjela ve většině světa. Britské impérium tím, že z bývalých kolonií vytvořilo Commonwealth, dalo možnost všem jeho obyvatelům bez problémů přesídlit do Anglie a bylo to vidět. Podobně v Americe, v Německu, Rakousku, Skandinávii, Francii, cizinci všech možných kultur, náboženství a padesáti odstínů hnědi proudili dovnitř ve velkém stylu a všechno se zdálo jasné, přehledné a bezproblémové.“ Podružné problémky“, jako že kupříkladu i ve třetí generaci žijí stále ve svých komunitách, leckdy ghetech, že kriminalita v jejich skupinách bývá vyšší, že je immámové štvou proti společnosti, která je laskavě přijala a oni ji mnohdy paradoxně nenávidí, se zametaly pod koberec.

A když pak přišel rok 2015 a s ním uprchlická vlna, nemající v dějinách obdoby, vozíček našich názorů letěl – jak jinak – od stěny ke stěně. Náhle je vše špatně, údajný lid si žádá uzavřít hranice, političtí populisté na ně postaví vojsko a domobranu, vypustí slzný plyn a bude se střílet. Na neozbrojené uprchlíky, podvyživené, podávající si děti přes ostnatý plot. Nesnáším chování ode zdi ke zdi, politické populisty, bezcitné sobce neuvědomující si, že se klidně sami mohli narodit v Sýrii, a na druhé straně nesnáším ani přistěhovalce, kteří se nechtějí v dobrém smyslu asimilovat. Myslím, že to všechno jsou typické výstřelky hloupých či nezkrotných lidských povah a že je potřeba s nimi bojovat.

A to zhruba tak, jak to děláme my jako firma: Trpělivě a neuspěchaně budovat multikulturu. Neboť pomoc lidem v nouzi je samou podstatou člověka a nelze ji odmítnout a k tomu navíc zeměpisnou pozici lidstva na zeměkouli nelze, jak známo z dějin, zabetonovat. Žijme a pracujme tedy spolu, učme se jazyky a obohacujme se o zvyky těch druhých. Nicméně, respektujme, že v čí zemi žiji, toho jazyk a kultura je hlavní a já se jim musím přizpůsobit. Quia regio, eia religio – čí země, toho náboženství – to věděli už staří Římané. V naší firmě tak spolu úspěšně pracují Češi, Poláci, Ukrajinci, Slováci, Mongolové, Vietnamci a nově dokonce Číňané – političtí uprchlíci před tamějším brutálním komunistickým režimem. A právě s Číňany se dostáváme už k jiné historii naší hlouposti, lhostejnosti a populizmu, o kterých si něco povíme na dalších stránkách.

Kvido Štěpánek

Multikulturní tým v Isolitu-BRAVO

Minulý týden jsem byla nominovaná na účast ve veřejné debatě v Praze na téma „ Multikulturní týmy v ČR“. S velkou zvědavostí jsme s manželem vyrazili do Prahy. Debatu organizovala společnost „Člověk v tísni“, která se zabývá pomocí cizincům nejen na území ČR, ale pomáhá i lidem po celém světě, kteří to potřebují. Isolit-Bravo ve spolupráci s „Člověkem v tísni“ před rokem zajišťoval humanitární konvoje na Ukrajinu.

Co znamená multikulturní tým? Je to tým, kde spolupracují zaměstnanci z ČR a jiných zemí, kteří sem přijeli kvůli pracovním příležitostem. Jako velký vzor byla uvedena a uznána naše firma proto, že zde pracují lidé z ČR, POLSKA, UKRAJINY, SLOVENSKA, VIETNAMU, MONGOLSKA…

S jakými problémy se všichni při nástupu do takových firem setkávají? Jako první překážka při nástupu je samozřejmě jazyková bariéra. Naše firma je jedna z těch, kde má každý právo na růst včetně cizinců, kteří zvládnou český jazyk, rozumí a srozumitelně mluví. Myslím si, že je to pouze otázka času… Samozřejmě není možné se řeč naučit, když se ostatní česky mluvící zaměstnanci budou vyhýbat kontaktu s cizinci. Nicméně pevně věřím, že v naší firmě se snažíme domlouvat a pomáhat při dost náročném začátku v cizí zemi každému, kdo dostal tu možnost začít nový život…Hlavně bychom si měli pamatovat jednu zásadní věc – všichni jsme lidé a pomáhat si navzájem je lidské!

Dalším bodem byl problém s vyřízením dokladů pro nové spolupracovníky, obzvlášť z Ukrajiny. Hodně firem v České republice se tím nechce zabývat, a proto nezaměstnávají cizince. Vedení naší firmy udělalo všechno možné, a hodně často i málem nemožné, aby se co nejvíce zjednodušilo vyřízení jejich dokumentů a v co nejkratší lhůtě. Byla jsem moc hrdá, že naše firma IB byla dost často zmiňovaná v diskuzi, a proto jsem se velice ráda neustále zapojovala do konverzace.

Chtěla bych poprosit všechny spolupracovníky, aby byli pokud možno ochotní vysvětlit, zopakovat, naučit a jednoduše trošičku zpříjemnit začátky nových spolupracovníků nejen na území ČR, ale především v naší firmě.
Na závěr bych chtěla všechny pozvat na naši společnou akci „Splnění 2016“, kde se lidé lépe poznají, seznámí, odpočinou si… a třeba někteří i zjistí, že cizinci mohou být také fajn! ☺

Ještě jednou přeji všem KRÁSNÉ VÁNOCE a ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!!!

Hana Keyzerová
Vedoucí montáže

O ČEŠTINĚ NEJEN PRO ČECHY

Nové vydání Pravidel českého pravopisu LINGEA je určeno všem, kteří vědí, že pravopisná chyba může degradovat i brilantní myšlenky!

Od roku 1993 vycházejí Pravidla českého pravopisu téměř v nezměněné podobě, i když se naše slovní zásoba obohatila o řadu nových slov – cappuccino, e-mailovat, lasagne, scrabble, on-line…

K vytvoření Pravidel LINGEA vedla potřeba doplnit stávající seznam o další slova a také k nim připojit více informací. / Obsah 65 000 hesel, což je o 50% více než mají Pravidla českého pravopisu z r.1993/.

Elektronickou verzi slovníku můžeme využít přímo při práci na počítači.
Nejobsáhlejší, nejpodrobnější, nejaktuálnější příručka tohoto typu na našem trhu! ☺

Alena Šafářová

MOTÚČKO JE UNIKÁTNÍ NÁPAD, USNADŇUJE LIDEM PRÁCI

Jeden z největších a prosperujících podniků Isolit-Bravo, kde se rodí výrobky, které slouží téměř v každé domácnosti, pořádal Den otevřených dveří. Těšil jsem se na něj, i když jsem věděl, že to bude složité v den, kdy u nás nejedou autobusy. Jako 87 letý stařec už nemohu sednout za volant auta, se kterým jsem od roku 1945 projel velkou část Evropy, letos mně pro stáří byl odebrán řidičský průkaz. Jediný dopravní prostředek - autobus - v sobotu nejezdí a na vlakovou zastávku v Dolní Dobrouči 7 km s pomocí berlí bylo nad mé síly.

Jenže ze závodu vyjíždějí kamiony se zajímavým zbožím snad do celého světa, a to jsem si nechtěl nechat ujít! Do Jablonného nad Orlicí jsem se dostal ještě v pátek a přečkal noc v jedné restauraci.
Ráno jsem se před vchodem do závodu postavil do jedné ze dvou front, které vytvořili čekající na vstupní prohlídku. Tam nás mladí usměvaví zaměstnanci trochu pozdrželi, aby všem příchozím předali letáčky plné informací, kudy vede trasa prohlídky, a s údaji o historii firmy. Závod byl založen v roce 1921 jako lisovna bakelitu a měl název Isolit. Dnes má téměř 650 zaměstnanců.

Mě jako člověka manuálně pracujícího v oboru elektro nejvíce zaujala výroba a k tomu různé varianty Motúčka. Protože jsem ve středním věku také měl sklony k různým technickým zlepšovákům, říkal jsem si: to Motúčko je unikátní nápad a rád bych tomu, koho napadlo, jak usnadnit lidem těžkou práci, chtěl pogratulovat k jeho realizaci. Dlouho jsem si vychutnával prohlídku všech zákoutí, kde jsou umístěny velmi drahé, přesné stroje a některé sledoval při jejich činnosti.

Na konci prohlídky mě čekalo občerstvení v prostoru chráněném proti téměř tropickému slunci. Každý z obrovského množství návštěvníků tohoto závodu, když odcházel z nezapomenutelné prohlídky, byl mile překvapen, že byl obdarován dvěma výrobky z plastů použitelných v domácnosti.
Chtěl bych poděkovat celému velkému kolektivu zaměstnanců Isolit-Bravo za dobře organizovaný den pro návštěvníky, ponejvíc z okolních obcí Orlických hor. Přeji vám, ať se vám všem dobře daří!

Jan Špinler z Horní Dobrouče

OPRAVDOVÉ BOHATSTVÍ

Chudý muž se zeptal Buddhy: „ Proč jsem tak chudý?“
Buddha odpověděl:„ Protože neumíš dávat.“
Chudák:„ Nemám co dávat.“
Buddha:„ Máš co dávat, přinejmenším pět věcí.“

1. TVÁŘ - můžeš se usmívat, dávat radost, veselí a štěstí
2. ÚSTA - můžeš mluvit vlídně, povzbuzovat lidi, zlepšovat jim náladu
3. SRDCE - můžeš upřímností a laskavostí otvírat své srdce pro druhé
4. OČI - můžeš se na druhé dívat s láskou a soucitem
5. TĚLO - můžeš něco dělat pro druhé, abys jim pomohl

„ Tak vidíš. Vůbec nejsi chudý. Skutečně chudí jsou lidé chudí v srdci.“

Pokud se chceš cítit bohatý, spočítej všechny dary, které máš a které se za peníze nedají koupit.

www.joga-online.cz

PERLY ROZUMU

Starajíce se o štěstí jiných, nacházíme své vlastní. (***Platón***)

Charakter člověka můžeme snadno posoudit podle toho, jak se chová k tomu, kdo pro něho nemůže nic udělat. (***J.W Goethe***)

Nelze být vždy hrdina, ale vždy lze zůstat člověkem. (***J.W.Goethe***)

Čtyři hlavní ctnosti: střídmost, sebeovládání, moudrost a spravedlnost. (***Avicenna***)

Redakce Občasníku

Poděkování!

Vážený pane řediteli, vážení spolupracovníci, dovolte mi, abych Vám z celého svého srdce jménem svým i jménem celé naší rodiny poděkoval za velkorysý finanční dar, který jste se rozhodl věnovat mému synovi Lukášovi. S úctou děkuji i milým spolupracovníkům, kteří také přispěli významnou finanční částkou do sbírky na pomoc Lukášovi.

Můj syn je po úrazu páteře, jak už víte, a několik let je závislý na invalidním vozíku. Vzhledem k Lukášově dnešní tělesné dispozici pracuje v současné době doma přes internetovou počítačovou síť. K přepravě na delší vzdálenosti mu nesmírně poslouží osobní automobil, upravený podle jeho momentálních pohybových možností.

Velmi si vážíme Vašeho soucítění a pochopení, s jakým jste našemu synovi a tím i naší rodině již poněkolikáté finančně vypomohl. Jsme si vědomi toho, jak je Váš postoj k těmto našim znevýhodněným bližním nevídaný i hodný následování. Bez této Vaší pomoci a pomoci spolupracovníků by měla naše rodina i ostatní, kterým tímto způsobem velmi usnadňujete život, mnoho starostí navíc a mnohé bychom si nemohli ani finančně dovolit.

Uvědomujeme si, že každá taková těžká událost poznamená navždy nejenom blízkou rodinu, ale i široké okolí. Proto jsme rádi, že právě ve Vaší a tím i v naší firmě jsme našli tolik pochopení. Děkujeme Vám za Vaši mnohaletou pomoc a přejeme Vám mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti do dalších let.

Se srdečným pozdravem,
Jaroslav Tejkl, otec, Dolní Dobrouč

Rodinné setkání po 150 letech

V sobotu 23. července 2016 se uskutečnilo setkání potomků Františka Stejskala (1813–24.4.1898). Tato událost se konala u příležitosti 150. výročí válečného roku 1866, kdy zmíněný František Stejskal byl starostou v Jamném nad Orlicí. Dopoledne za slunečného počasí se na pozemku původního statku čp. 89 v Jamném n.O. sešlo více než 100 občanů, převážně spřízněných rodin z Jamného n. O., Jablonného n. O. i dalších částí naší vlasti, kam potomky Františka Stejskala zavál vítr.

Při zahájení zúčastněné přivítal Ing. Kvido Štěpánek, který mimo jiné přečetl úryvek z knihy Jana Stejskala, syna Frant.Stejskala, Válečný rok 1866, popisující tehdejší život v Jamném. Dále pan Jan Janoušek a Pavel Stejskal připomněli historii Stejskalova rodu a všechny přítomné pozdravil i současný starosta obce Ing. Josef Černohous.

Bylo možné nahlédnout do historických listin, map a dokladů Františka Stejskala. Současně byl sepsán rodokmen celé rozsáhlé rodiny / 426 potomků/ a byla vytvořena společná fotografie. Samozřejmě nechybělo bohaté občerstvení, připravené Jablonským Gurmánem a jako dárek obnovené vydání knihy Válečný rok 1866.

Všichni zúčastnění prožili příjemný den se známými, o kterých ještě ráno netušili, že jsou příbuzní. A když opouštěli místo setkání, byli plni dojmů a zážitků, na které dlouho nezapomenou. Tato akce by se vůbec nekonala bez obětavosti a organizace rodin Ing. Kvido Štěpánka, Jana Janouška, Lenky Černohousové a synů Jaroslava Stejskala, za což jim velmi děkujeme.

Potomci Františka Stejskala,
Starosty Jamného n.O. v roce 1866

Válečný rok 1866

Bylo to někdy v roce 2012, když mi Honza Janoušek přinesl útlou knížku **Válečný rok 1866** autora Jana Stejskala, jeho pradědečka. Nemám rád rozvláčné řeči, a knížka mi proto byla svojí drobností sympatická už na první pohled. Přečetl jsem ji za jeden večer a pak se k ní ještě mnohokrát vracel.

Kostru příběhu jsem sice znal, jako asi valná většina z nás, již od dětství: Po prohrané bitvě u Sadové 3. července 1866 (byla to v historii největší a nejkrvavější bitva na území dnešní České republiky) se rakouská Severní armáda stáhla k Olomouci a Čechy obsadili Prušáci, kteří tu zle hospodařili. Skupina statečných z Jablonného a Jamného spolu s četou českých vojáků přepadla na císařské (dnes státní) silnici 22. července pruskou zásobovací kolonu, asi padesát vozů zničila a dalších sto padesát obrátila na útěk. Mrtví a zranění byli na obou stranách. Slíbené a toužebně očekávané rakouské posily ale nedorazily a Prušáci se začali mstít: rabováním, výpalnými, zatčením účastníků přepadu i jen podezřelých, zatčením rukojmích a uvězněním všech v pevnosti až v Kladsku.

Ale knížka – to bylo už něco docela jiného! Tenkrát šestiletý hoch Jan Stejskal, jeho otec František, tehdy starosta jamenský, jamenští sousedé, Jablonští, jejich starosta, stateční muži v bitce s Prušáky padlí i jediná smrtelně zraněná žena mezi nimi Františka Skalická – jak odvážná ta dívka musela být - ti všichni si během krátké doby udělali příbytek v mém vědomí a nehodlali ho opustit. Nebylo, abych jel Jamným na kole domů a u školy si nevzpomněl, že se tu vystrojovali mobilizovaní záložníci. O malý kousek výše do kostela svaté Trojice se přišlo večer před narukováním poručit do péče Panenky Marie třicet šest jamenských chlapců a vymodlený zázrak se skutečně stal: všichni u Sadové bojovali, ale i přes hrozný masakr a ztráty se později do jednoho vrátili ve zdraví domů.
„… A byla z toho v Jamném radost veliká, obzvláště v chalupách, kde měli syna jediného!“ - jak si pamatoval Jan Stejskal. Kozlovka před našimi okny mi zase připomene divokou honičku, při které rozzuření Prušáci střídali na každého a na všechno, co se hýbalo. A nad ní suchovršské lesy - úkryt kaplana Tilla a jablonského starosty Václava Vacka, kterým Jamenští nosili jídlo. Cestou dolů po kopci se mi u Šůlova statku někdy zazdálo, že se v slunci blýskly pruské pickhaubny a jako bych zaslechl německý křik „Wohnt da der Schulz? Kommt ihr langsam unbewaffnet raus!“ A na chvíli mě tu popadne zvláštní neklid a třas, se kterým starosta František (v pruské němčině šulc) musel během šesti hodin sehnat výpalné jeden tisíc zlatých (asi 1,2 milionu dnešních korun). Prušáci už seděli na koních se zapálenými pochodněmi připravení srovnat Jamné se zemí. A o něco níže v Hradiskách pod skálou Velryba prý odpočívá pruská plukovní pokladna, která se sem zřítila se splašeným spřežením při sobotní noční bitce. Socha Jana Nepomuckého na křižovatce na Šedivci mi připomene dlouhou vojenskou přehlídku, kterou zde polní zbrojmistr Ludwig Benedek kolem 20. června nařídil a po níž žádal sezvané starosty okolních obcí, aby v případě pruské okupace kladli odpor „až na nůž“, což mu všichni slíbili a někteří také splnili. Pomník statečným padlým u téže silnice v opačném směru je tak důkladně zapomenutý a zarostlý křovím, že jsem ho po létech musel dlouho hledat. Je to snad, bohužel, obecný rys naší české povahy, že si nevážíme předků?

Napadlo mě, že by bylo prima vzpomenout těch hodně i méně statečných u příležitosti stopadesátého výročí bitvy u Sadové, jen jsem nevěděl, na jaké bázi. Vzpomínkové akce širokého

typu patří spíše vždy samosprávě či aspoň organizacím. Mezitím jsem s pomocí pamětníků dohledal, že starosta František byl můj prapraprapradědeček a tu se mi ten puzzle složil sám: Což takhle sezvat jeho současnou rodinu?!

Sám bych si nikdy nemyslel, že při vší té bídě, námaze, nejistotě a odříkání vychovali lidé tenkrát tolik dětí. František Stejskal jich měl dvanáct a z toho se devět dožilo dospělého věku a založili své rodiny. I když výkonnost měřená počtem dětí už v dalších pokoleních klesala, přesto dojdete v páté generaci k číslu kolem dvou tisíc.

V dnešní době by nebyl problém nechat celý rodokmen sestavit, ale znáte to: Když si uděláte na zahradu lavičku, je to něco docela jiného, než když si ji koupíte v Baumartu.

A tak jsme založili hledání na ústním podání a vzpomínkách a nakonec se nás na Šůlově sešla v sobotu na výroční den 23. července asi stovka. Bylo to prima a bylo to fajn, sešli se známí příbuzní i ti, kteří o tom dříve neměli ani tušení. Možná se tu obrousily i některé dřívější hroty – protože Jamňáci, aby v kotárech všechny ty útrapy přežili, museli být – jak jednou ulétlo mému dědečkovi, když jsem se ho ptal, proč babička už asi hodinu nic nemluví – „…inu, hochu, to jsou ty jamenský tvrdý palice…".

Všude kolem bylo vedro, ale na Šůlovu staré javory, lípy a jasany – z nichž některé dozajista pamatují památné události válečného roku 1866 - vrhaly krásné stíny a vytvářely příjemný chládek. Dvakrát mě elektrizoval zvláštní pocit jdoucí až do morku kostí – asi jej každý občas zažijete – jako že je všechno správné, že to tak má být a že někdo další má radost z toho, co právě děláte. Nedalo mi to a přečetl jsem příbuzným úryvek z knížky, který se vztahoval právě k témuž dni před sto padesáti léty: „…U nás doma mluvilo se o té nešťastné noční půtce hned druhý den ráno. Můj otec, když to slyšel, velice se zachmuřil a pravil, že lid se toho neměl zúčastniti, že měl nechati vojáky jednati samostatné podle své povinnosti a jestli nedojde očekávaná posila včas, aby Prušákům mohla čeliti, že bude zle. Obával se, že se Prušáci budou mstíti na bezbranném lidu. Můj otec byl proto velice starostlivý. Ani snídaně mu nechutnala. My děti jsme se opět dětským rozumem s bezstarostností radovaly, že naši vyhráli a Prajz, že měl ztráty.

Předpověď mého otce nejvíce se vyplnila na něm samém a na celé naší rodině. Otec byl nucen vypíti onen hořký kalich až do dna. Bylo to osudné neděle 22. července 1866. Mezitím co byli lidé a hlavně Jamenští na ranní mši svaté, přišla od Červené Vody pruská pěší setnina, obsadila v Jablonném všecky východy a hlavně kostel a nikoho z něho nepustila ven."

Útlou knížku Jana Stejskala Válečný rok 1866 jsme k výročí vydali v druhém vydání a seriózním zájemcům ji rád věnuji buďto já, nebo Honza Janoušek, kohokoli z nás požádáte.

Kvido Štěpánek

Památkový objekt – dům čp. 87 - Srdíčko

Čp. 87 na jablonském náměstí je zmiňováno již koncem 16. století, kdy dům koupil od Jana Jelinka Václav Slaboch (1594). Mezi majiteli hospodářství se vystřídali Jan Joštů, Václav Vysmek, Jakub Pokorný a rodina Skalických (Matouš, Jan, Jan ml., František).

Koncem 18. století (1790) přešlo čp. 87 do majetku rodiny učitele Františka Pauka. Po prodeji školního domu čp. 18 v roce 1804 se přenesla třída do jeho domu. V kronice Obecné školy v našem městě najdeme o třídě zápis: „Třída nalézala se v hořejší zadní části domu. Že se při různých příležitostech, jako visitacích, zkouškách apod., mluví o „Schüler der beiden Klassen", tím vysvětliti třeba, že žáci sice do jedné jen třídy chodili, ale tam na větší a menší rozděleni byli. Značil tedy slovo

třída asi nynější oddělení. Škola však byla jednotřídná. V domě učitele Pauka učilo se do r. 1831, kdy knížetem Janem Josefem z Lichtenšteina, gruntovním pánem jablonským, nová škola byla postavena na náměstí, kde druhdy radnice stávala."
Z rodu Pauků stojí za zmínku Kašpar Pauk, sekretář knížete Lichtensteina v Lanškrouně, který dostal v roce 1832 od gruntovního pána města jako svatební dar domy čp. 87, čp. 88 a čp. 3, a František Pauk ml., první kronikář města a purkmistr města v letech 1847–1849.
Dolní část domu byla pronajímána obchodníkům (v době, kdy byl majitelem čp. 87 František Pauk ml., je to rodina Josefa Jansy). Do domu čp. 87 je situován i děj románu Dominika Filipa Druhým životem.

Na začátku 20. století se majiteli čp. 87 stala rodina Josefa Šejvla (obchodník, později koupil čp. 11 „Horní mlýn" Isolit, otec prof. Ing. Dr. Miroslava Šejvla, DrSc.). Od Josefa Šejvla koupil čp. 87 v roce 1907 Vincenc Kreuzberger. Dále je zde provozován obchod se smíšeným zbožím (u silnice je benzinová pumpa), drogerie U anděla strážce, parní pekárna, obchod zde má i Vojtěch Holanec ml. aj. Ve sklepních místnostech začala svoji činnost firma Karel Černý a synové. Další místnosti jsou pronajímány jako soukromé byty. Po znárodnění menších živností koncem 50. let minulého století připadl dům výrobnímu družstvu Vkus. 3. května 1958 je budova zařazena do seznamu kulturních památek jako městský dům s roubeným patrem a vysokým dřevěným štítem z konce 18. století. Přesto měl dům namále!

V 80. letech unikl jakoby zázrakem demolici! Na toto období vzpomíná akad. architekt Petr Fuchs v článku Příběh zázraků v Jablonném nad Orlicí ve Věstníku klubu Za starou Prahu následovně: „ Další zázrak v Jablonném se stal v roce 1980, kdy plánovaný dopravní průtah městem žádal nekompromisně demolici tří lidových domů (č.p.87 - Srdíčko, č.p. 79 a č.p. ?) z důvodů nedostatečné šíře vozovky. V té normalizované době překotného budování panelových sídlišť se na mne obrátil městský národní výbor s žádostí o pomoc při praktickém zachování lidové architektury dřevěných patrových domů. Domů, o které jevili zájem pouze chalupáři. Na mne, na soukromníka, akademického architekta, tehdy již svobodného povolání. Vypracoval jsem studii rekonstrukce náměstí, při které se mimo jiné podařilo zjistit, že nesmyslnou šíři vozovky požaduje armáda pro průjezd s vojenskou technikou, zejména s raketami krátkého a středního doletu, a to - v obou směrech najednou! Naše studie tento nesmyslný požadavek zpochybnila. Až po bilaterálních jednáních dvou atomových supervelmocí v roce 1987 byly díky zázraku úplně odstraněny rakety z Čech a tím i požadavek armády. Pouze v dostavovaném Domu služeb zbyl z těch dob malý výklenek, rozšiřující vozovku na přijatelných 7 metrů."

Koncem listopadu 1977 informoval předseda MěNV Josef Zářecký radu města o záměru rekonstruovat čp. 87. Po opravě bude sloužit k politickovýchovné činnosti - v domě bude přednáškový sál, možnost k instalování výstav, městské muzeum, klubovny pro zájmovou činnost. V přízemí se plánuje prodejna knih a cukrárna.

V roce 1978 odkoupil MěNV od družstva Vkus čp. 87 za 10 410,- Kč. 16. května 1978 byla rada MěNV informována vedoucí DOS Evou Dolečkovou, že Státní ústav rekonstrukce památkových měst a objektů (SURPMO) Praha zaslal investoru MěNV Jablonné nad Orlicí studii, která byla odsouhlasena ONV – odborem kultury.

Z důvodu, že se nepodařilo sehnat dodavatele na ztužující konstrukci, bylo rozhodnuto zastavit práce na projektu a změnit technologii. SURPMO Praha nemohl splnit požadavek na změnu projektu, a tak došlo ke zrušení objednávky a znovu zadání projektu a studie společnosti Architektonické službě Praha. Jejím zpracováním byl pověřen architekt Petr Fuchs a ing. Aleš Procházka.

Práce na rekonstrukci budovy začaly v říjnu 1978 (DOS Jablonné). Byly provedeny sondáže a práce nutné k zajištění a zpevnění kleneb rubovými železobenotovými plášti, bourání a přizdění zdí, vyzdění nového schodiště, vybudování nového stropu nad halou, postavení samostatného trámového dřevěného podhledu, vybudování nové dřevěné konstrukce pavlače. Tyto úpravy si vyžádaly náklady v hodnotě 300 000,- Kč.

V roce 1979 se začalo se stavebními úpravami až ve druhém čtvrtletí - byly prováděny bourací práce, práce související k zajištění střešní konstrukce a kleneb. Dále byla zajištěna statika kleneb v suterénu, úpravy podlahy v suterénu a byl proveden rozvod vody a kanalizace ve čtvrtém poschodí. Geologický průzkum Rýmařov prováděl statické zajištění kleneb a kamenných obvodových zdí. Celkem si náklady vyžádaly investice v hodnotě 500 000,-Kč.

V roce 1980 byly provedeny tyto práce: injektáž narušených nosných kamenných a cihlových zdí, vybetonování stropu nad přízemím a poschodím, snesení střešní konstrukce, obnovení cihlového zdiva v 1. poschodí, tesařsky byl zajištěn přední štít a vazby, dále byla dokončena vodo a elektroinstalace, konstrukce krovu a střecha byla pokryta lepenkou.

V roce 1981 byly při rekonstrukci Srdíčka provedeny tyto práce: očištění a impregnace dřevěné konstrukce, omítky v I. poschodí, provedení elektro a vodoinstalace, napojení na kanalizaci, klempířské práce, položení šindelové střechy, vydláždění dvora, upravení zadního východu, vybetonování schodiště, odstranění starých nátěrů, usazení oken a vyspárování roubení.
V roce 1982 byly provedeny dokončující práce: vnitřní obklady, dlažby a dřevě-né podlahy, osazení vnitřních dveří a kamenné zárubně, dokončeno monolitové schodiště, fasáda, provedena impregnace šindelové střechy, kompletace zdravotní techniky, dokončení pavlače ve dvoře, v průjezdu byla položena dřevěná dlažba, provedení kompletace elektroinstalace, zemní práce na elektro-přípojce, úprava terénu před budovou a zařízení cukrárny a vinárny.

Stavební a truhlářské práce prováděla společnost DOS Jablonné nad Orlicí, zdravotní techniku OSP Ústí nad Orlicí, elektrickou část Koventa Česká Třebová. Celkový rozpočet na úpravu budovy se vyšplhal na 3 917 000,-Kč, interiéry stály 619 000,-Kč.

Celková rekonstrukce započala v roce 1978 podle návrhu architekta Petra Fuchse, výtvarné malířské dotvoření domu provedl akad. malíř Tomáš Paul a statickou část ing. Aleš Procházka. Stavebním dozorem byl pověřen vedoucí stavebního úřadu MěNV Jan Koblížek.

9. prosince 1982 proběhlo slavnostní otevření budovy Srdíčka. Přítomni byli zástupci KNV, ONV, ředitel Krajského střediska památkové péče v Pardubicích, zástupce Státního úřadu památkové péče v Praze, akad. architekt Petr Fuchs, akad. malíř Tomáš Paul, ing. Aleš Procházka, členové stavební

a truhlářské čety DOS, zástupci města a pozvaní hosté. Úvodní slovo měl předseda MěNV Jiří Štěrba. Zároveň objekt Srdíčka předal do správy Jednotného závodního klubu.

Jako součást zahájení byla výstava obrazů jablonské rodačky akad. malířky Hany Novákové-Vítečkové. V čp. 87 byla zároveň s tím otevřena cukrárna a kavárna.

Srdíčko dále sloužilo až do roku 1991, kdy bylo vráceno dědicům Vincence Kreuzbergera jako výstavní a přednáškový sál. Výstavu v sále měli Věra Mezerová, Tomáš Pavel, Jiřina Holásková, Pravoslav Kalous, Petr Fuchs, Pavel Kuneš, Alena Moserová, František Řezníček, Eduard Landa, Vladimír Renčín a jiní. Mezi výstavy, které nejvíce zaujaly jablonskou veřejnost, patřila výstava obrazů starých jablonských mistrů v roce 1985.

Dnes je v Srdíčku provozována pizzerie a penzion.

Dům čp. 87 je nedílnou součástí a ozdobou historického jádra města.

Pavel Kalous
Mlýnská 545, Jablonné nad Orlicí

Všichni jsme (více či méně) Ukrajinci

V letech 2015 a 2016 jsme vypravili na východní Ukrajinu 16 kamionů s hodnotnou humanitární pomocí bezmála čtyř set tun - tak například nejlepší mouky, kterou podle vlastních slov tamější kuchařky v uprchlických táborech kdy měly k dispozici, bylo hodně přes sto tun a dále trvanlivé potraviny, oblečení, celý kamion nových high-tech nemocničních postelí, střešní krytina a mnoho a mnoho dalšího. Vše jsme nasbírali od soucitných dárců, jako je Andrej Babiš, Zbyněk Frolík, Pavel Juříček, J. Voženílek, a řada dalších podnikatelů, dále od Cembritu ze Šumperka, Charity, Armády spásy, Pražského Majdanu a potom i jednotlivců, mezi nimiž jste zaujímali čelné místo vy, čtenáři Občasníku. Vše fungovalo v nadšené atmosféře vzájemné symbiózy dárců a obdarovaných. Jak to bývá, nevydrží taková věc dlouho. Nesprávně jsem si tipnul, že výpadek nastane na straně dárců – už nebudou ochotní dávat. Celkem rád si přiznávám, že jsem se mýlil. Bez nějakých zásadních problémů se nám podařilo nasbírat pomoc na dva další kamiony (z toho opět náklad jednoho kamionu = 24 tun prvotřídní mouky od Andreje Babiše zdarma) - když tu zádrhel přišel z nečekané strany - od samotných Ukrajinců. My jsme schopni pomoc nasbírat, proclít, zadarmo přivézt, ale - nemáme ji komu dát. Abych složitě nevysvětloval - zde je zpráva od Michala Kislického, který byl duší rozdělování:

Ahoj, ano, dnes jsem se dostal k mailu. Přijít bohužel nemohu, ale pokusím se popsat, v čem je problém, tak jak ho chápu já. Je velmi těžké najít a domluvit se s přijímající organizací na UA. Proč?

1) Je těžké získat na Ukrajině akreditaci na zahraniční humanitární pomoc.
2) Ten, kdo ji má, většinou nemá finance, aby si mohl dovolit zaměstnávat lidi, kteří by vyřizovali papírovou stránku věci. A to je jeden z největších kamenů úrazu - pokud organizace přijme materiál, musí dokázat, že ho rozdala potřebným (což je v pořádku) nicméně podle UA zákonů je nutné doložit každého člověka, který něco obdržel.
3) Ještě záleží na papírové hodnotě daného materiálu, protože na každého občana UA je možné vydat v jednom roce humanitární pomoc v hodnotě max. cca 1200 hřiven (materiál, který jsme loni přiváželi nebylo možné podhodnotit, protože by ho jinak ministerstvo nepřijalo, pak ale s výslednou hodnotu materiálu bylo nutné papírově rozdělit na několik tisíc lidí.)

Shrnuto z čistě praktického hlediska:

Přijímající organizace je sice ráda, že jí někdo zvenčí pošle za svoje peníze kamion pomoci, na druhou stranu už jí nikdo nedá peníze na nutné výdaje spojené s administrativními poplatky státu a na výplaty lidem, kteří se budou několik měsíců zabývat komunikací s ministerstvem, rozdělováním a dokumentací pomoci, jež je často i neuskutečnitelná, protože daní skutečně potřební, na které je možné pomoc vypsat, již oficiálně pomoc do 1200 hřiven obdrželi a na koho tedy dál pomoc napsat?

Jen příkladem, naše loňské tři kamiony mě stály měsíc čistého papírování v ČR, naše UA kolegy v Kyjevě měsíc a půl a po příjezdu kamionů na Ukrajinu ještě práci tří účetních na plný úvazek na dva měsíce a spousty dalších dobrovolníků vyplňujících tisíc a jeden dokument každý den na frontě po půl následujícího roku - ty sice nemusíte platit, ale je třeba je tam dopravit a dát jim alespoň najíst. Výsledné odhadované náklady spojené s administrací procesu přijetí tří takových kamionů jsou cca 70 000 – 90 000,- Kč a ty se všem velice těžce shání, protože na administrativu lidé jen velice neradi přispívají.

Jistě by pomohlo zjednodušení administrativního procesu, a pokud s tím může někdo z UA konzulátu něco udělat, bylo by to vynikající.

Přeji ti, ať ti operace dobře dopadne =) Michal.

V pondělí 12. prosince jsem po operaci chodidla doskákal na ukrajinské velvyslanectví v Praze. Se mnou šli dva ukrajinští aktivisté z Prahy. Za čtyři roky, co velvyslanectví znám, je tu třetí kompletně nové obsazení. Ekonomický atašé a zastupující velvyslanec v jedné osobě nás laskavě přijal a slíbil, co mohl – ale, „ale ukrajinské zákony změnit nemohu, jistě chápete…“. Chápu. Chápu a děsím se. Ukrajina je odstrašujícím příkladem, kam dospěje země sžíraná korupcí a nihilizmem. Když se nedá nikomu a ničemu věřit, je nutné vymýšlet stále nová a nová byrokratická opatření, která v konečném důsledku zemi zardousí. Ale- nesmějme se, sami jsme na tom jenom o fous lépe. Jak říkají naši polští spolupracovníci: Niešmiej sie, dziadku, z czyjegoš wypadku. Dziadek sie šmial, to samo mial – jistě rozumíte i bez překladu. Pokud budeme pokračovat ve způsobu života, jako dosud, postihne nás brzy to samé. Ledaže by – včera se mě redaktor z Forbesu ptal na, říká se tomu moderně, life hack. Tedy jednoduchá kratičká moudrost, která vám pomáhá se správně orientovat v životě, překonávat překážky a dělat ta správná rozhodnutí. No, jasně, napadlo mě a napsal jsem:

Life hacků jsem si vytvořil řadu. Dlouho jsem ale nemohl najít ten správný **life hack všeho.** Až jednou se mi rozsvítilo. Bude se vám zdát obyčejný, ale když si jej promyslíte… **Povinnost-první ctnost!**

Kvido Štěpánek

ZHLÉDLI JSME …

FILANTROP- Kvido Štěpánek (ČT – 19.11. a 21.11.2016)

Pořad zachytil jen malou část jeho filantropických aktivit:

- Nadační fond S námi je tu lépe! Pro Orlickoústeckou nemocnici.
- Sochy andělů v Hradiskách a v urnovém háji.
- Oprava starého hřbitova v Jablonném nad Orlicí.
- Zavedení nemrznoucího vodovodu na hřbitov a do urnového háje.

Za podpory a spolupráce firmy IB jsme v říjnu a listopadu v jablonském IC navštívili dvě putovní výstavy:

TVÁŘE POMOCI - deset panelů příběhů a fotografií představuje úspěšné projekty evropské i české spolupráce a různé podoby humanitární pomoci společnosti Člověk v tísni v krizových situacích:

- Povodně v ČR
- Tajfun na Filipínách
- Zemětřesení v Nepálu
- Sucho v Somálsku
- Důsledky válečných konfliktů v Sýrii a na Ukrajině

BRONTOSAUŘI V HIMALÁJÍCH, STAVÍME ŠKOLU S DALAJLÁMOU - Organizace Brontosauři v Himalájích podporuje s pomocí sponzorů od roku 2006 budování a rozvoj školy v severoindické buddhistické vesnici Mulbekh v Malém Tibetu. Úspěchy spolupráce tamních obyvatel a srdečných Čechů si vysloužily uznání 14. dalajlámy a Václava Havla.

Redakce Občasníku

Zimu uvítáme kondičním během tentokrát v poněkud netradičním termínu, a to v **neděli 8.ledna. Začneme jako vždy v 08:30 u Quidova pomníčku** a dále ledem, sněhem, silnicí i lesem tak, abychom vyplavili do krevního oběhu potřebné množství serotoninu a s dobrou náladou se sešli ke snídani v Atriu IB v asi 09:30. Po snídani bude následovat rozdělení úkolů na dva připravované čtvrtmaratony, a to : Memoriál Quido Štěpánka (30. dubna) a Horský běh Jablonné-Suchý vrch (10. září). Dostavte se tedy, prosím, v hojném počtu, protože ostych před snídaní by byl v tomto případě zcela kontraproduktivní - rovnal by se ostychu před přiložením ruky k dílu. Vítáni jste všichni – běžci i neběžci!

Kvido Štěpánek

PF 2017

RADOST V SRDCI,

DOBRÉ NÁPADY,

ŠTĚSTÍ NA KAŽDÉM KROKU

A SPLNĚNÁ PŘÁNÍ

přeje všem spolupracovníkům a čtenářům Občasníku.

Redakce Občasníku

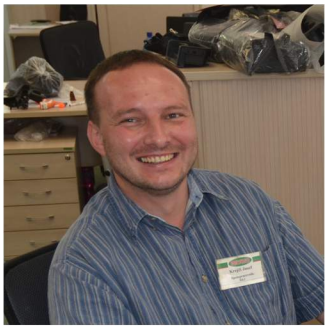

PHANTOM 3

STANDARD